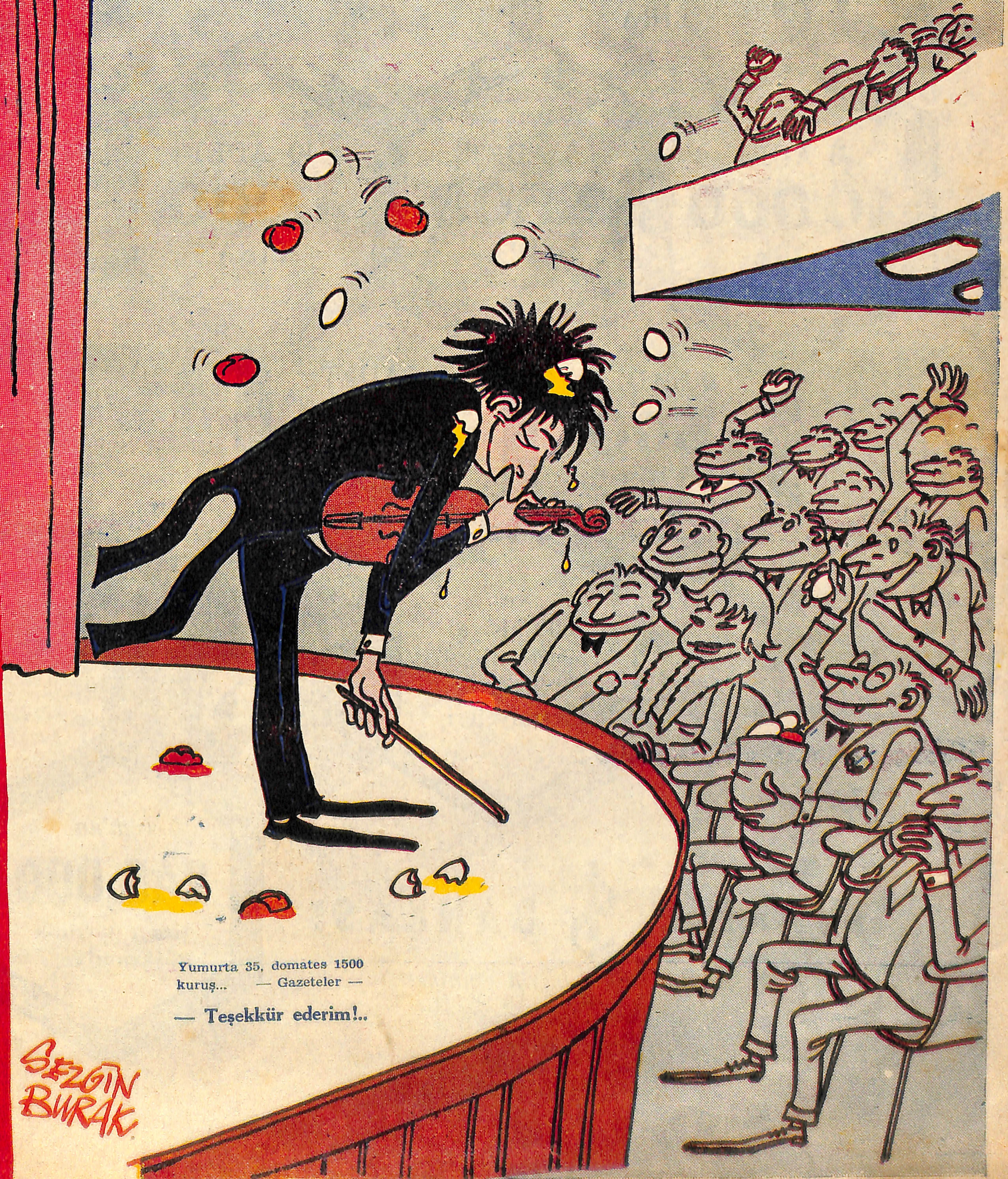
Akbaba

58- 314

Yumurta 35, domates 1500 kuruş... — Gazeteler —

— Teşekkür ederim!..

3 HAZİRAN ÇEKİLİŞİNDE

3 ADET
25000
LİRA

3 ADET
10000
LİRA

3 ADET
2.500
LİRA

40 ADET
1.000
LİRA

40 ADET
500
LİRA

70 ADET
250
LİRA

ve
800 kişiye
çeşitli
para
ikramiyeleri

FAAL d - 409

cem'an

SAYI : 314 Cilt: 13 20 MART 1958 ★ SAHİBİ: YUSUF ZİYA ORTAÇ ★ FİATI 75 KURUŞ

Akbaba
siyasî mizah gazetesi

İki Lidere Bir Mektup

HAYIR Sayın Menderes, İçişleri Bakanınızın İzmit'teki konuşmasını, yalnız basın değil, hiç kimse beğenmedi. Gözyaşları damla damla kanayan bir ana-baba gününde, öfke değil, akıl bile, zekâ bile susar. Söz, yalnız kalbindir!

Ne olurdu, Doktor Gedik, sesi hıçkırıklarla kekemeleşerek:

— Bilmiyoruz, deseydi, kaybımızın sahici sayısını bilmiyoruz... Mahalle mahalle, ev ev, mektep mektep arayacağız... Denizin altı ve üstü taranacak... Tek tesellimiz, kayıpların, söylenenlerden, yazılanlardan daha az çıkması ümididir. Tek korkumuz da çok çıkması!.. Suçluları, hükûmetinizin duygulu bir dikkatle arayacağına, bulacağına ve cezalandıracağına, hiç kimsenin şüphesi olmasın!

İzmit'ten, elem dolu gözlerini, siyah camlar arkasında saklıyarak hayalet gibi geçen, tanıdığım insanların en duygulusu Menderes de, hiç şüphesiz, kendi Dahiliye Vekilinden böyle bir konuşma beklerdi.

Hayır Sayın İnönü, Genel Sekreterinizin Ulus'ta çıkan dramatik resimlerini, yalnız iktidar değil, yalnız tarafsızlar değil, Halk Partililer bile beğenmedi. Hele İzmit kıyılarında göğsüne bastığı o perişan ana, bize eski bir fotoğrafı hatırlattı: Gazetelerde boy boy çıkmış, renkli baskıları çerçevelenip duvarlara asılmış bir fotoğrafı!..

Bu fotoğrafı siz de bilirsiniz Sayın İnönü: Erzincan depreminde evi barkı yıkılmış, çoluğu çocuğu taş, toprak altında can vermiş, yüzü acıdan kırış kırış bir köylü ananın resmiydi bu... Onu, İzmit'te çekilen taklidine benzemez bir iç acısiyle göğsünüze basmıştınız, değil mi?

Sonra ne oldu büyük ve şanlı paşam?..

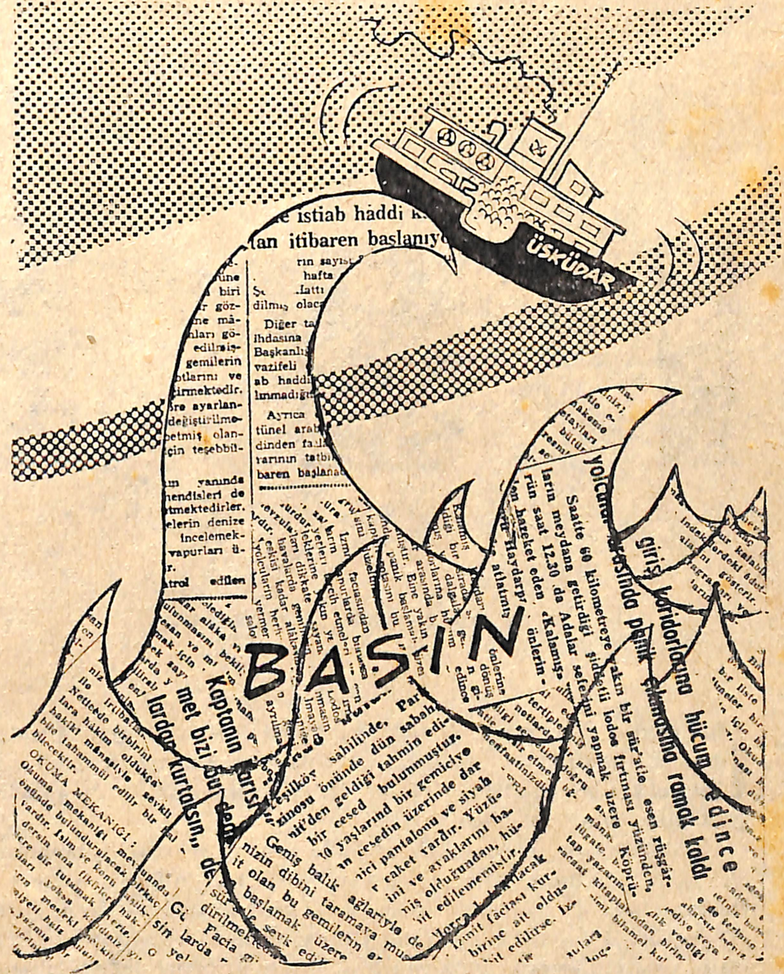
Şahrem şahrem topraklar üstüne dikilmiş hıçkırıklarla dolu Kızılay çadırları arasında, bu posta pulu olup mektuplara yapışan, bu renkli tablolar olup duvarlara asılan şefkat ve merhamet sahnesinin bir de heykeli yükseldi!

O kadar!..

Merhamet ve şefkat, yazı olduğu, resim olduğu, heykel olduğu zaman, yalnız bir şey oluyor: Propaganda!

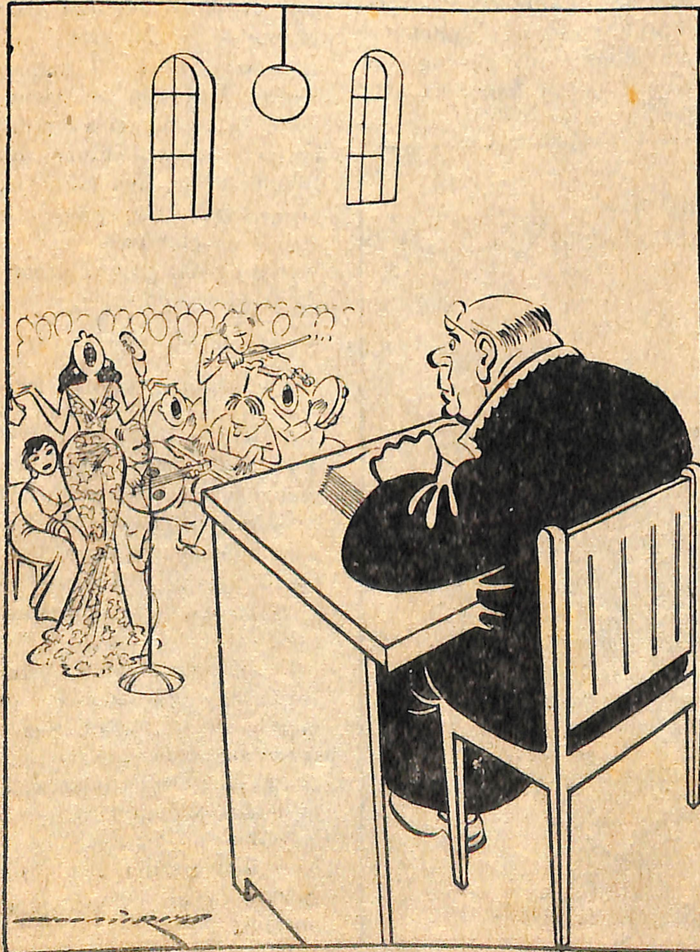
Acaba Kasım Gülek Beye, diplomalarını taşıdığı yetmiş iki üniversitenin hiç birinde bu inceliği öğretmediler mi?

Yusuf Ziya ORTAÇ

Fırtına devam ediyor!..

Celâl Şahin - İlhan Şen dâvasında :

Ses ve saz sanatkârı şahitler!..

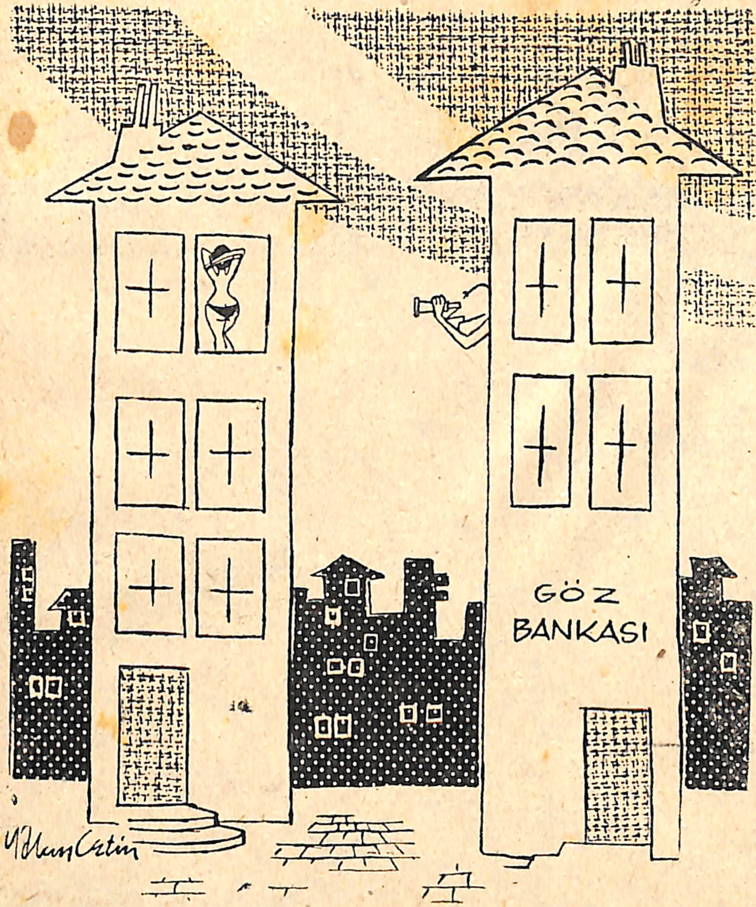

Nereye gidiyor?

AHMET İhsan'ın Hürriyet gazetesindeki fıkrası şu başlığı taşıyor: «Dünya gençliği nereye gidiyor?». Dünya gençliğinin nereye gittiğini bilmem ama, bizim gençliğin nereye gittiğini geçen gün öğrendim. Yollar tıkalıydı. Kalabalık içinde öylece kaldım. Bir yere gidemiyordum. Yanımdakilere:

— Ne var? Bir büyük mü geliyor? dedim.

— Hayır, gençler stadyoma gidiyor, dediler.

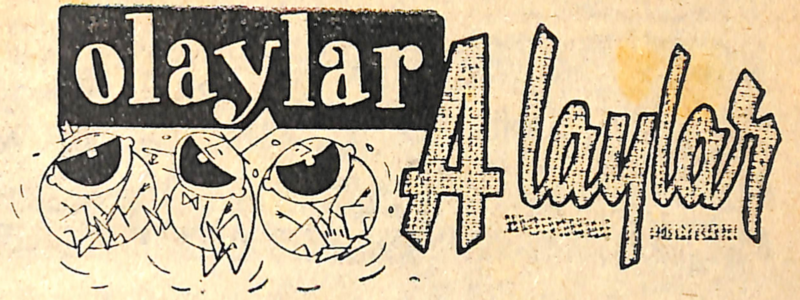

Göz bankası kuruldu.. (Gazeteler)

Yanlış iş!

İki doktor kavga etti demek de, bütün doktorlar gece gündüz diyemez. Doktor da insandır, kavga da eder, cinayet de işler. İki doktor kavga etti demek de, bütün doktorlar gece gündüz gırtlaklaşıyorlar anlamına gelmez.

Yalnız bu iki doktorun kavgasında usul ve meslek bakımından bir yanlışlık olmuş. Kavgacı doktorlardan biri Adapazarı Devlet Hastanesinde nisaiye mütehassısıymış, yâni doğum doktoru. Öbürü de yine o hastanede operatör. Kovgada doğum doktoru, operatörün ayağını kırmış. Oldu mu ya... Ayak kırmak, doğum doktoruna değil, operatöre yakışırdı. Operatör, doğum doktorunun ayağını kıracaktı ki, sonradan ameliyat etsin. Doğum doktoruna kavgada ne yapmak düşerdi, onu bilmem.

Geçmiş günler...

BU yeryüzünde akıl almaz hastalıklar var. Bizim bildiğimiz, romatizma, kanser, ülser gibi, beşi onu geçmez... Hastalıkların bir de ilâcı, tedavisi olmayanları vardır. Tanrı korusun, bu tedavisiz hastalıklardan biri de «geçmiş günleri unutmak» hastalığıdır. Bu hastalığı «hâfıza kaybı» ile birbirine karıştırmamalıdır.

«Geçmiş günleri unutmak» hastalığı daha çok bir siyaset hastalığıdır. İktidara geçen siyaset adamları çoğunlukla bu hastalığa tutulurlar, muhalefet yıllarında söyledikleri sözleri, o zamanki arkadaşlarını, hattâ gördüklerini, duyduklarını iktidara geçince unutuverirler. Bir çokları bunu, sözünde durmamak, vâdini tutmamak sanır. Oysa değildir, hastalıktır bu. Hastalık olmasa bir insan, altı ay önce söylediklerini hemencecik unutabilir mi? Üstelik, iktidardan düşer düşmez, eski sözlerini, hayatlarını yeniden hatırlamağa başlarlar.

Koltuğa oturan eski hayatını unutur, koltuktan kalkan hatırlar. Bir politikacı on kere koltuğa otursa, on kere eski hâtıralarını unutur, on kere oradan kalksa hâtıraları gözünde canlanır.

Ama bilim, teknik günden güne ilerliyor. Şimdiye kadar tedavisi olmıyan hastalıklara da yeni yeni ilâçlar bulunuyor. Birmingham Üniversitesi Tıp Fakültesinde «eski hâtıraları canlandıran» bir ilâç bulunmuş. Yapılan denemelere göre ilâç verilen 30-70 yaş arasındaki 40 kişi, geçmiş günlerini anmağa başlamışlar.

Aman... Aman deriz, aman bize şu ilâçtan yollasınlar. Bizdeki iktidarların en çok muhtaç olduğu işte bu ilâçtır. Ne yazık ki, geçmiş günleri hatırlatan ilâç bulunduğu zaman da bizde döviz bitti; ilâç getiremiyoruz..

Ne yapalım, edelim şu ilâçtan getirtelim. İktidarın, ilâç vermeden, eski günlerini hatırlamasına, verdiği sözleri tutmasına imkân yok.

Para yiyen hayvanlar!

GAZETEDEKİ başlık şöyle: «Fareler de para yiyor».

Muğla'da bir adam bankaya gitmiş, elinde desteyle yüzlükler:

— Bunları fare yedi, değiştirin, demiş. Sonra da farelerin para yemesinden şikâyet etmiş:

Doğrudur, ben de para yiyen çok hayvanlar gördüm. Hem de yüzlük değil, binlikler yiyorlardı.

Yalnız fareler mi para yer? Siz hiç eşeklerin, katırların, ineklerin, öküzlerin para yediklerini görmediniz mi? Buna karşılık, beynini yiyen, kendini yiyen, birbirini yiyen, tırnağını yiyen insanlar da gördük.

Para yiyen hayvanlardan ben de şikâyetçiyim.

Papağanın yediği nane!

İZMİR'DE birinin evinde papağan varmış... Bu papağan günün birinde adama ikide birde:

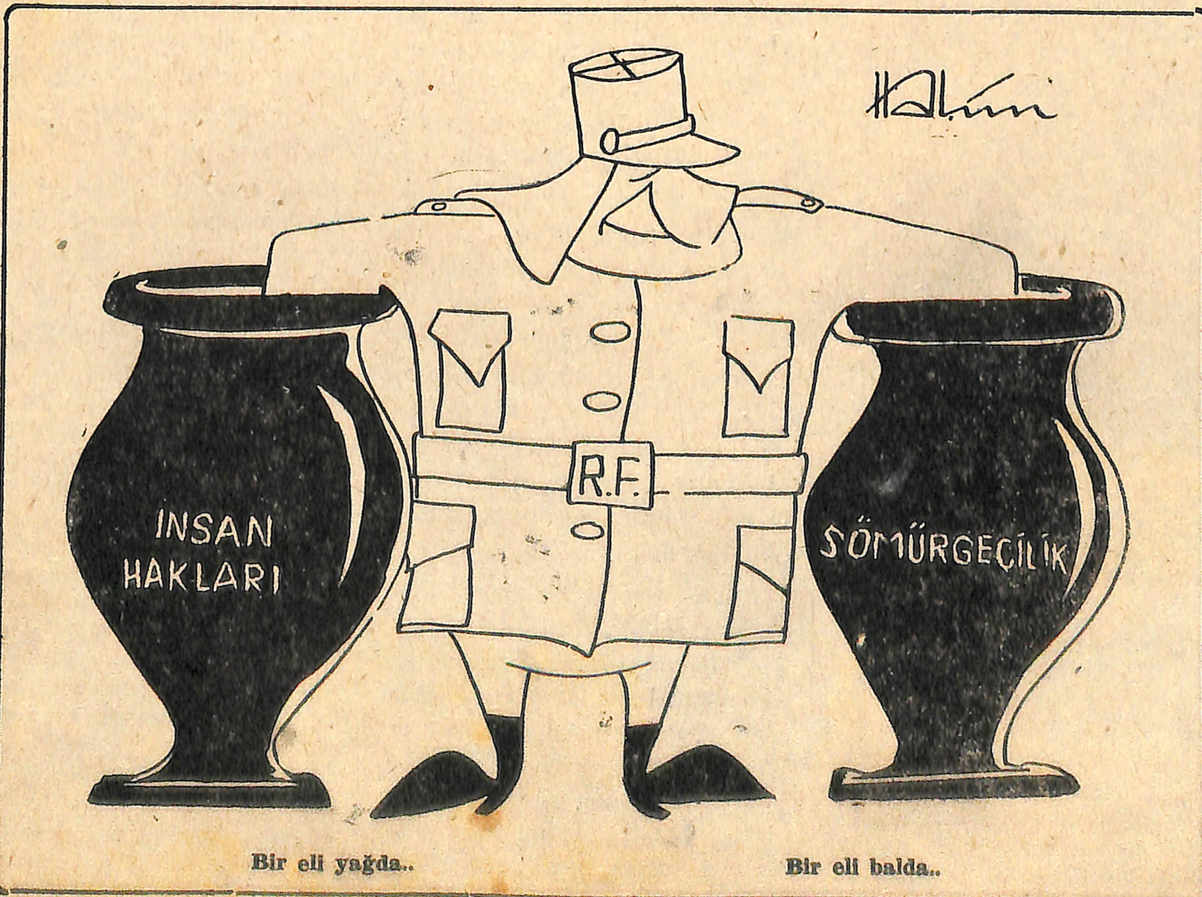
— Moruk! Moruk! Pinpon! Pinpon! demeğe başlamış. Bunun üzerine adam, boşanmak üzere, karısını mahkemeye vermiş. Yargıca:

— Efendim, demiş, papağan bana hakarete başladı... Pinpon, moruk, diyor. Zavallı kuş bunları nereden bilecek? Her halde karımın âşıklariyle olan konuşmalarından öğrenmiştir.

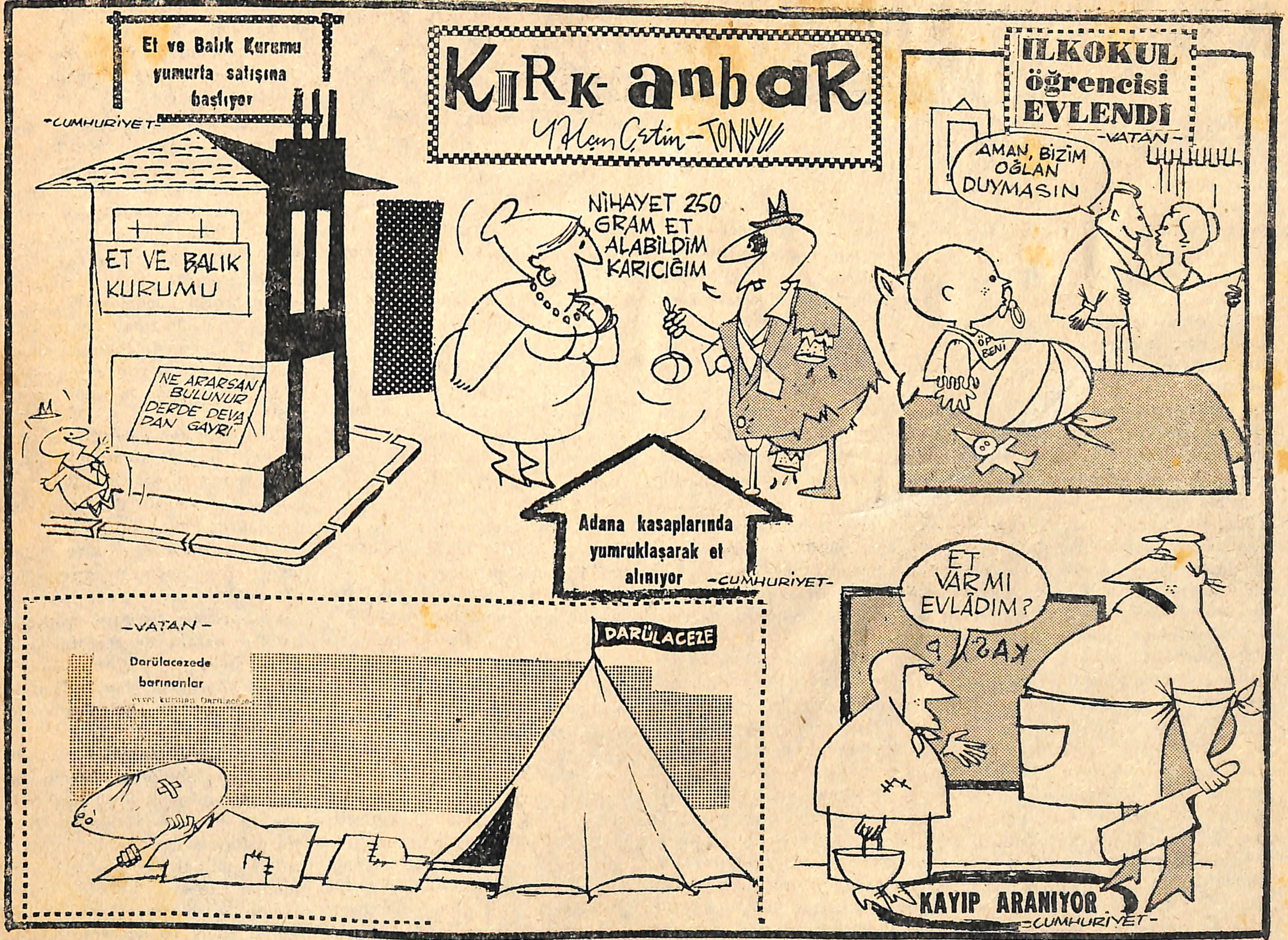
Kadın da:

— Ben kocamı deli gibi seviyorum, kocam evham içinde... diyormuş.

Hoca'nın komşusu gelmiş de, dağdan odun indirmek için eşeğini istemiş. Tam Hoca:

Bir eli yağda.. Bir eli balda..

— Eşek burada yok, oğlan değirmene götürdü, derken, ahırdaki eşek anırarak Hoca'yı tekzip etmiş. Komşusu:

— Aşk olsun Hoca, koskoca sakalınla yalan söylüyorsun... deyince:

Hoca da ona:

— Asıl sana aşk olsun. Koca sakalımla benim sözüme inanmıyorsun da, eşeğin sözüne inanıyorsun... demiş.

İzmirli koca da öyle. Karısının sözüne inanmıyor da papağanın sözüne inanıyor.

Şimdi ben muhakemenin sonucunu gözlüyorum. Ona göre davranacağım. Papağanın sözleri, sözden sayılmazsa, hemen bir papağan alıp beslemeğe başlıyacağım. Yazamadığım yazıyı, söyleyemediğim sözü, papağana ezberleteceğim. Hiç olmazsa, benim yerime kuş konuşur, başımız da derde girmez.

※

Moliér toplatılırsa...

UĞRAŞIYORUZ, didiniyoruz, yırtınıyoruz: Aman kendimizi tanıtalım, aman bizi tanısınlar.

Bütün bu çalışma, bu çaka neye yarıyor? Hiççç!..

dır, bir yaradır: Batılı, Türk bilimine, Türk sanatına başını çevirip bakmaz. Neden?

Bir tarafsız insaf ederek söylesin: Türk sanatı, Türk edebiyatı, Türk romanı, Türk şiiri, Türk hikâyesi, onlarınkinden geri mi? Hiç de değil. Hiç olmazsa, bizim gazetelerin, kitap basanların kapış kapış aldıkları tercümeler kadar bizde de söz sanatı var. Ama ne bizimkiler metelik veriyor, ne yabancılar çevirip başını bakıyor.

Bir Yunanlı Kazancakis çıkıyor, yazdığı roman dünya dillerine çevriliyor. Türk yazarı, Kazancakis'in romanının değerinde de mi eser vermedi?

Peki, neden böyle oluyor? Bunun nedenlerinden birini size söyliyeyim:

Moliér'in «Scapin'in Dolapları» adiyle dilimize çevrilen piyesini toplatmışlar.

İşte bu kadarı yeter de artar bile. Artık istediğimiz kadar, kendimizi yabancılara tanıtalım, diye uğraşıp duralım, paralar harcıyalım. Onlar bizi tanıyorlar. Biz kimleriz? Moliér'in piyesini toplatanlar.

Moliér'in kitabını toplatanlara belki yabancı diplomatlar zaman zaman bakarlar ama, batılı sanat dünyası başını bile çevirmez.

Neden toplatmışız bu piyesi? İçinde Türkler aleyhinde sözler varmış. Bütün dünya neden, hangi yüzden, kimin etkisiyle Moliér'in Türkler aleyhinde bulunduğunu bilir. Yalnız biz bilmeyiz.

Moliér bu piyesi 1671 de yazmış. 70 yıl önce Direktör Âli Bey bir kere, Ahmet Vefik Paşa da ikinci kere adapte etmiş. Toplanan çeviri de, Milli Eğitim Bakanlığı Fransız klâsiklerinden, on yıl önce basılmış. Bu kadar zaman sonra kitabı toplatıyorlar.

Yeniçeriyle Yahudinin hikâyesini bilir misiniz? Yeniçeri palasını sıyırıp, Yahudiyi yere yıkmış. Yahudi:

— Aman ağa, ben sana ne yaptım? diye yalvarmağa başlamış. Yeniçeri:

— Ulan alçak, demiş, siz Yahudiler Hazret-i İsâ'ya neler yapmışsınız...

Yahudi:

— Aman ağam, etme eyleme, o iş olalı bin beş yüz sene geçti... deyince Yeniçeri:

— Neme lâzım, ben daha yeni öğrendim... demiş.

Moliér'in piyesini toplatanlarımız da yeni öğrenmişler işi. Ama bir bakıma iyi oldu. Hem bizi tanımıyanlar varsa iyice tanır, hem de şimdiye kadar aramızda «Scapin'in Dolapları» nı okumıyanlar varsa, merak eder, okur-

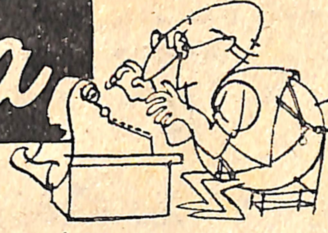
Hıdır'a mektup

Kardeşim Hıdır,

Sen bana ikide birde, «partilerden birine gir de mebus ol; yoksa sen başka türlü bu sıkıntıdan kurtulamazsın» derdin. Bir kere, partilerden birine girmekle mebus olunamıyor. Haydi diyelim, parasızlıktan, sıkıntıdan kurtulmak için bir yolunu bulup da mebus oldum. Peki, benim sonum ne olacaktı?

Kardeşim Hıdır, iyi ki senin aklına uymamışım. Yoksa daha da sıkıntıya düşüp, beş parasız kalacaktım. Baksana, tahsisatı kesilen mebuslar gittikçe çoğalıyor. Ya ben mebus olsaydım, ne yapacaktım? Para cezası vermekten elime on para alamıyacağım gibi, cezaları ödemek için üste para vermek zorunda kalacaktım. Ben çenemi tutabilir miyim? Yine en iyisi gazetecilik. İşte bak, gazetecilik bile mebusluktan kârlı bir iş oldu. Bâki selâm, aleykümselâm, vesselâm...

Kardeşin Budur

★ Yazan : AZİZ NESİN ★

REŞAT bey, birbirinden yakarak, üç cıgarayı ardarda içti. Düşmana taarruza geçmeden önce silâhına, teçhizatına bakan bir asker gibi, burnunun üstünde durup durmadığını anlamak için iki eliyle gözlüğünü yokladı, iyice yerine yerleştirdi. Sonra, kızgınlıkla, masanın üstünde duran eski daktilo makinesine doğru yürüdü. Reşat beyin mi, yoksa daktilo makinesinin mi daha yaşlı olduğunu anlamak ilk bakışta güçtü. Sandalyeyi hızla altına çekip oturdu. Daktilo makinesine bir kâğıt geçirdi. Gözlüğünün saplarını bir kere daha kulaklarına iyice yerleştirdi. İnsan bir yerden atlamak için, nasıl gerilir gerilir hız alırsa, Reşat bey de umum müdüre yazacağı yazı için, ikide birde gözlüğünü yerleştirip hız almağa çalışıyordu.

Bugüne kadar daktiloda hiç yazı yazmamıştı. Oldum olasıya makinelere karşı tiksintiye benzer bir ürkekliği vardı. Tezkere bırakıp on yıl jandarma onbaşılığı yaptıktan sonra memurluğa geçtiği zamanlar, daha bu dairede daktilo makinesi yoktu. Üste olsun, alta olsun, yazılar elle yazılırdı. Kaldı ki, Reşat bey yirmi iki yıldır hep bu dairede memurdu ama, bir günden bir güne de kayıt kuyut işiyle, yaziyle, hesapla kitapla, defterle mefterle uğraşmış değildi. Çalışması, doğruluğu ile yüksele yüksele zamanla kasabadaki bu küçük dairenin müdürü olmuştu. Yazılacak yazıları, verilecek cevapları, dairedeki iki kâtip yazardı. O da imzayı basardı. Ama şimdi iş değişmişti. umum müdüre doğrudan doğruya kendisi cevap yazacaktı. Bugüne kadar üstlerine saygıda en küçük bir eksiklik göstermemişti. Ama, artık yooo... Haksızlığın bu kadarına hiç kimse dayanamazdı. Umum müdürden gelen yazı yenir yutulur şey değildi. Buna karşı, hiç de altta kalmıyacak, umum müdüre gereken cevabı verecekti. İşte bu yüzden, emrindeki memurların, ne umum müdürün kendisine yazdığını, ne de kendisinin ona vereceği cevabı bilmelerini istemiyordu. Daktilonun başına geçmesi bundandı.

Gözlüğünü bir kere daha yoklayıp hız aldıktan sonra, daktiloda «C» harfinin yerini aramağa başladı. Yoksa bu makinede «C» yok mu? Peki bu Süha bey, yazdığı bunca yazıyı «C» siz mi yazıyor? Bak işe... Dairede topu topu bir tek daktilo makinesi var, onda da «C» harfi yok. Reşat beye lâzım olmayan ne kadar harf varsa gözünün içine giriyordu da bir tek «C» harfi kayıplara karışmıştı. İşte «A» burada, «S» burada, «J» burada... Bütün harfler tam tekmil, jandarma bölüğü gibi hizaya girmişler de bir tek «C» yok. Reşat bey, kendi kendine söylenmeğe başladı:

— Ulan «C» firar mı ettin? Alçak «C» hangi cehennemin dibine gittin? Böyledir zaten, insan arayınca bulamaz. Şimdi başka bir harfi arasam şu «C» gözümün içine girerdi ya...

Zile bastı, gelen hademeye:

— Süha beyi bana çağır! dedi.

Elbette Süha'ya «C» harfinin adresini soracak değildi. Bunu bir kurnazlıkla öğrenecekti.

Süha bey girdi.

— Süha bey!

— Buyurun efendim.

— Yahu «C» harfi iyi basmıyor. Neden silik çıkıyor?

— «C» mi? «C» mi bozuk? Ne olacak, eski makine beyefendi... Yalnız «C» mi, hepsi öyle...

Süha, daktilonun başına geçti, «C» harfine parmağını bastı. Çat... Kâğıda «C» yazılmıştı.

— Bak, biraz silik değil mi?

— Siliktir beyefendi.

— Teşekkür ederim.

Süha çıktı. Reşat bey, bir kere daha hırsla gözlüğünü yerleştirip hız aldı. Öyle ağır bir yazı yazacaktı ki... Görsün umum müdür... Reşat bey haksızlığa hiç gelemezdi. Bu sefer makinede «E» yi aramağa başladı. Yahu bu «E» nerede? Deminden beri gözünün içine girip duran «E» birden uçtu mu? Deli olacak... Yine söylenmeğe başladı:

— Şimdi buradaydı, ne cehennemin dibine gitti? Uçmadı ya bu alçak?

Ayağa kalkıp daktilonun bütün harflerine kuşbakışı baktı. Teftiş eder gibi bütün harfleri teker teker gözden geçirdi. Hah... «E» işte burada. Reşat bey çocuk gibi sevindi. Gözlüğünü bir daha düzeltip, sinek yakalar gibi sağ elini havaya kaldırdı. Sonra «E» nin üstüne birden hücum etti. Çat... Eğilip bir de kâğıda baktı. Tamam, «E» çıkmıştı. Çıkmıştı ama, ilk yazdığı «C» harfinden üç satır aşağı, beş santim de sağa yazılmıştı.

Reşat bey, şimdi de «Z» harfini aramağa başladı. Gözleriyle, parmaklariyle, makinede «Z» yi ararken bir yandan da, kedi, köpek çağırır gibi:

— Ze ze ze ze ze ... diye söyleniyor, «Z» harfini çağırıyordu; «Z» yoktu.

Yine ayağa kalktı. Tepeden harflere baktı. «Z» yi görmesiyle üstüne pike yaptı. Çat... Bu sefer de «Z» harfi, öbür iki harfin beş, altı santim yukarısına yazılmıştı.

Reşat Bey yazacağı her harfi üçer beşer dakika aradıktan sonra buluyor, sonra gözünden birden kaybolacak korkusiyle harfin üstüne saldırıyordu. Yumruk sallar gibi her harfe şiddetle parmağını bastıkça, biraz da umum müdürden hıncını almış oluyordu. Harflere bu kadar hızla bastığına göre, yazı da zehir gibi şiddetli bir yazı olacaktı. İki, üç defa bulduğu bir harfi, dördüncü arayışında bulmak mümkün olmuyordu. Hele şu «T»... «T» yi aramaktan o kadar yoruldu ki, bir kâğıda «T» nin adresini yazdı: Üstten ikinci sırada, soldan sağa doğru altıncı harf... Zor bulduğu harflerin yerini kâğıda yazıyor, sonra bu adres kâğıdına bakıp harflerin yerini buluyordu.

Ama ne yapsa olmıyacaktı. Kâğıdın orasına burasına sinek konmuş gibi harfler rastgele serpilmişti. Reşat bey yazmaya yazıyordu ama, bu yazdıklarını ne kendisi ne başkası okuyamazdı.

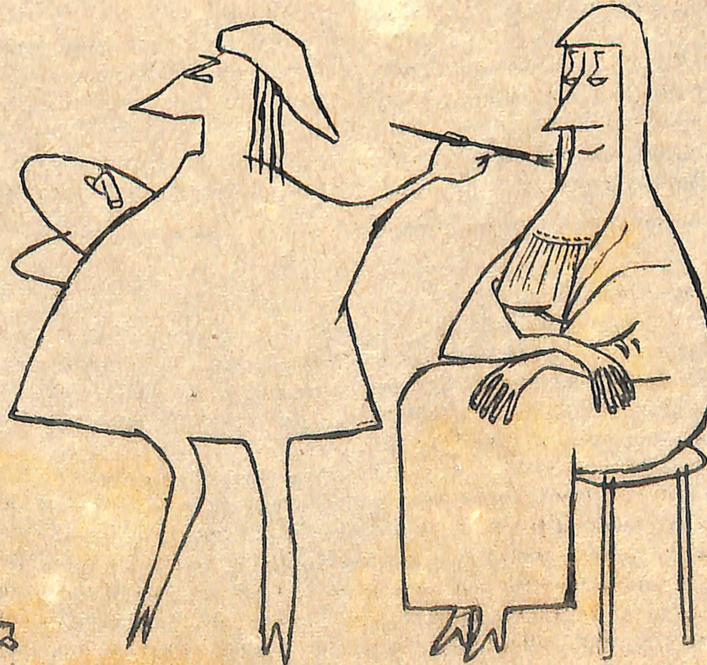
Süha beyi çağırttı. Süha bey içeri girdiği zaman, Reşat bey ayağa kalkmış, yukarıdan bakarak daktiloda «M» harfini aramaktaydı. «M» yi gördü. Görmesiyle harfin üstüne parmağiyle saldırdı.

Süha bey, gülmemek için kendini zor tuttu.

— Beni istemişsiniz, dedi.

— Ha... Evet... Süha bey, umum müdüre bir yazı yazılacak. Memurlar öğrenirse öğrensin... Kendi yazdığı kâğıdı çıkardı, buruşturup sepete attı. Süha bey daktilo makinesinin başına geçti. Reşat bey, ellerini arkasında bağlayıp, odanın içinde kızgın, kaba-

YAZISIZ!..

dayı kabadayı gezinmeğe başladı.

— Yaz... Yaz Süha bey... «Umum müdürlüğü makam-ı âliyesine».

Süha bey tıkır tıkır yazdı. Reşat bey, elleri arkasında, hem geziniyor, hem de söyleniyordu:

— Ne demek yahu... Ben yirmi iki senelik memurum. Ha?... Bir günden bir güne işimi ihmal ettim mi? Efendim?.. Ben yâni umum müdüre eyvallah mı edeceğim. Etmem... Vallahi de etmem, billahi de etmem... Ona bir cevap döşeneyim de görsün... Alsın ağzının payını... Yani memur olduksa... Allah Allah.

On dakika kadar böyle söylendikten sonra:

— Ne yazdık Süha bey? diye sordu.

Süha bey yazılanı okudu:

— «Umum müdürlüğü makam-ı âliyesine...»

— Olmadı... Çıkar onu.

Süha bey, makinedeki kâğıdı çıkardı, başka bir temiz kâğıt geçirdi.

— Yaz, Süha bey... «Umum müdürlüğü yüksek makamına»... Yaz, yüksek makamına. İsterse beni kovsunlar. Ben yazayım da, onlar beni kovsun. Herkes bu dünyada izzeti nefsi için yaşar... Umum müdürse umum müdür... Ben ona bir cevap vereyim, görsün nasıl olurmuş. Ha?

Reşat beyin söyledikleri bu kadar değildi. Çok ağır sözler söylüyordu. O kadar ki, Süha bunları daktiloda yazmış olmaktan bile üzerine bir sorumluluk gelir diye korkmağa başladı. Reşat bey, elleri arkasında, odanın içinde gezinerek, umum müdüre on dakika kadar atıp tuttuktan sonra sordu:

— Ne yazdık?

Süha yazılanı okudu:

— «Umum müdürlüğü yüksek makamına».

— A-ah... Olmadı. Çıkar o kâğıdı.

Süha, yazılı kâğıdı çıkardı, yeniden bir kâğıt geçirdi makineye.

— Yaz... «Umum müdürlüğü yüksek katına». Bu daha iyi... Yüksek katına... Kaç para eder, katı yüksek ama... Biz... Olmaz... Bir yazı yazayım... Ne demek? Kimse kimsenin haysiyetiyle oynıyamaz. Efendim? Neler yazacağım. Korkma... Altına imzayı ben basacağım. O umum müdürse ben de...

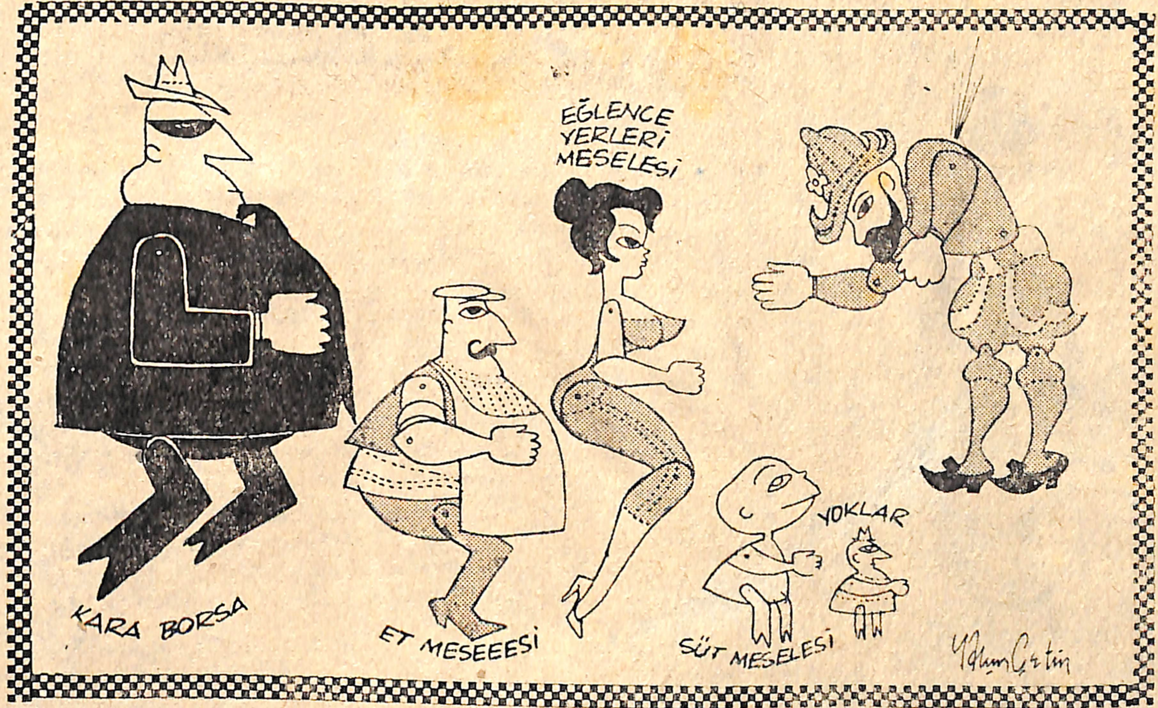
Reşat bey, umum müdür için söylenmedik lâf bırakmadı.

— Bir umum müdür, umum müdürlüğünü bilmeli. Biz ne umum müdürler görmüşüz. Ben yirmi iki senelik memurum. İnsan yaşıma saygı gösterir be... Ne yazdın Süha bey?

— «Umum müdürlüğü yüksek katına».

— Olmadı. Çıkar onu! Makama bir yazı yazarken saygıda kusur etmemeli. Çıkar onu... Yaz! «Umum müdürlüğü yüce katına». Yazdın mı? Hah. Yüce müce ben

Karagöz oyunu yeniden canlandırılıyor.. (Gazeteler)

Karagöz — Yar bana bir eğlence!..

anlamam. Bana vızgelir. Ben bir pire için yorgan yakarım.

Reşat bey, belki yirmi dakika attı tuttu. Sonra:

— Ne yazdık Süha bey? diye sordu.

— «Umum müdürlüğü yüce katına...».

— Olmadı. Çıkar onu... Resmî evrakta kullanılan kelimelere dikkat etmeli. Olmadı .. Daha bir münasibini bulalım.

Süha bey makineye yeni bir kâğıt geçirdi.

— Süha bey, saat kaç?

— Altı, beyefendi..

— Oooo... O kadar oldu mu? Dur sen... Biz şimdi bu işten vazgeçelim. Ben bu gece iyi bir kafayı çekeyim... Kendim yaparım müsveddesini, sen yarın yazarsın.

Ertesi gün daireye gelir gelmez Süha beye sordu:

— Nerede kalmıştık?

— «Umum müdürlüğü yüce katına».

— Çıkart onu... «Umum müdürlüğü pek yüksek huzuruna». Yaz!.. Ben, umum müdür değil, şey olsa vızgelir. Ben...

Odanın içinde hem geziniyor, hem sayıp döküyordu.

— Ne yazdık Süha bey?

— «Umum müdürlüğü pek yüksek huzuruna»...

— Olmadı Süha bey... «Pek yüksek huzurlarına» diye yaz...

Reşat bey o gün de akşama kadar gitti geldi, umum müdüre söylendi. Beş, on kere yazdırdığı kâğıdı değiştirtti. Bir türlü uygun bir başlık bulamıyordu. Yüce katına, yüksek katına... Huzurlarına, yüksek huzurlarına, pek yüksek ve yüce katına...

Bu çalışma iki aydan uzun sürdü. Bu zamanda Reşat bey, umum müdüre neler de neler söylemedi. Bu söylediklerinin hepsini yazdırtacaktı ama, kısmet olmadı. Bir sabah gazetelerden umum müdürün değiştirildiğini öğrendiler. Reşat bir oooh çekti. Sonra Süha beye:

— Neler yazdım şu umum müdüre değil mi? dedi.

O günden sonra ne zaman cesaretini etrafındakilere anlatmak istese:

— Hiç dinlemem yazarım. Ben kimseden korkmam... Ne varmış korkacak? Yazarım, derdi.

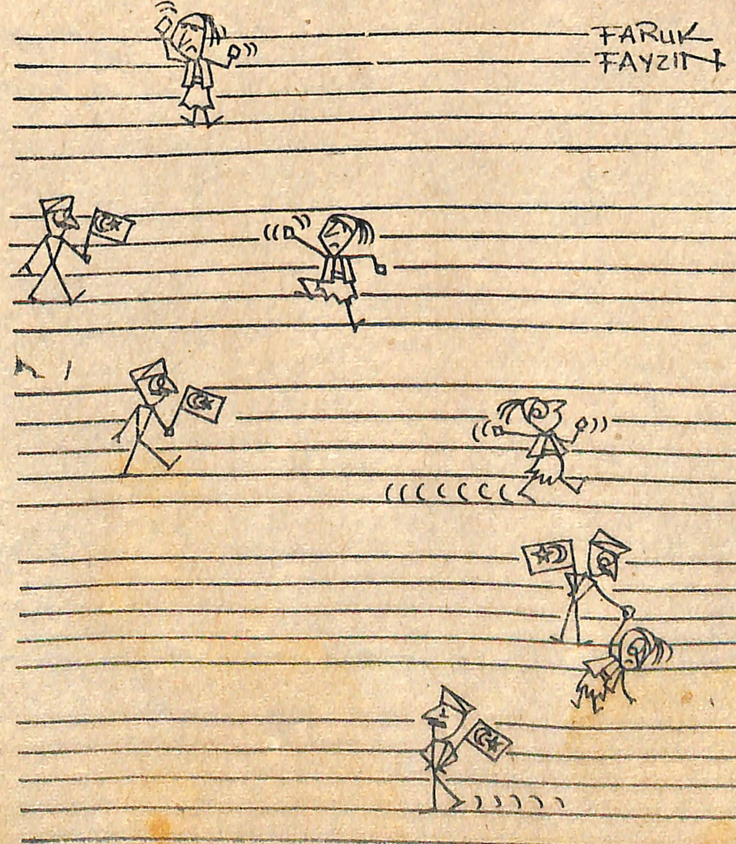
Sonra kendisini dinleyen arkadaşlarına Süha beyi şahit gösterir:

— Söyle Süha bey... Söyle Allahaşkına, ben neler yazdım o umum müdüre? Yenir yutulur şeyler miydi? diye sorardı.

Süha bey de:

— Hakikaten öyle, beyefendi, derdi.

Aziz Nesin

Kıbrıs marşı!..

İki defa

Bektaşiye sormuşlar:

— Erenler, Ramazanda rakı içilir mi?

Dede:

— İki defa, demiş.

— Ne zaman?

— Biri ilk günü «safa geldin!» diye, ikincisi de son günü «Uğurlar olsun!» diye...

İstanbula akın! (Gazeteler)

Eski (İstanbul efendisi)

Yeni (İstanbul efendisi)

Yaptırmamışlar

Kâmıran Çelebi, çapkınlığı ile olduğu kadar, titizliğiyle de meşhurdur. İspanya seyahatinde (oraya şatolar kurmağa gidiyordu!) birinci sınıf dedikleri bir otele inmişti. Otel müdürüne çıkıştı:

— Sizin otelde ne banyolu daire var, hattâ ne de tek yataklı odalarda lâvabo... Neden yaptırmadınız?

Otelci inkâr etmedi:

— Yoktur sinyor! Çünkü hiçbir müşteri on beş günden ziyade kalmaz bu otelde!..

VAKTİ geçti, demeyin: geçmez! Hele memur takımının bütçe müzakeresi, öyle yılda bir de değildir. Her aydır, her ay. Ancak, bu bütçe müzakeresi, iki ayda bir fena halde hararetlenir: ikramiye aylarında... Bir de mevsimden mevsime kızışır...

Daha mâlî sene girmeden, Mebrûke hanım, muhalefete başladı:

— Bu sefer diktireceğim bak...

— Ne diktireceksin iki gözüm?

— Çuval...

— Eh, a canım, bu da bütçeye dahil edilecek bir mesele değil ya. Bir çuval, olsa olsa beş, altı lira olur...

— Beş, altı yüz lira demek istiyorsun galiba...

Bunun üzerine gözlerim yerinden uğradı. Bu ne biçim çuvaldı? Meğer modasıymış!..

Hanımı bertaraf ettikten sonra, sıra mülhak bütçelere geldi. Katma bütçeler; oğlanın mektep taksiti, kızın iğne burun ayakkabıları!

— Baba, diyordu kızım, bak sana anlatayım: Bütün arkadaşların partileri...

— Sen kim oluyorsun parti işleriyle uğraşacak bakayım?

— Babacığım, kokteyl partilerden, eğlencelerden bahsediyorum...

— Hepsi aynı kapıya çıkar. Ötekiler sanki pek mi ciddî?

— Bak, ama sen siyaset yapıyorsun şimdi...

— Peki, peki... Ne istiyorsun? Üç dakikadan fazla konuşmak yok...

— Ayol, babacığım, söz hürriyeti nerede kaldı?

— O gene bâki... Ama madem ki bütçe üzerinde konuşuyoruz, bu işin fazla söze tahammülü olmadığı resmen sâbittir...

Kız, birdenbire:

— Öyleyse ben de susarım! diye suratını astı ve salonu terketti.

Ben sözü aldım:

— Biliyorsunuz ki, memlekette büyük bir bolluk var. Refah seviyesi yükseldi. Köylünün satın alma gücü çoğaldı. Bu yüzden de şehirli bazı darlıklara uğruyor. Meselâ et... İaşe bütçesinden et faslını kaldırıyoruz... Yağ da öyle... Bunlara süt ve peyniri de ilâve edersek, ikramiyenin desteğiyle bütçe açığımızı kapamış oluruz...

Oğlan atıldı:

— Yeni yatırımları unutuyorsun ama baba...

— Ne gibi ulan?

— Terkos, elektrik tamiratı... Havagazı...

— Evet ama, onlar umumî muvazeneye dahil...

— Sonra, benim spor ceketim var...

— Benim çoraplarım...

— Benim pardesüm eskidi...

Baktım ki arkası gelmiyecek:

— Durun! diye kükredim (hay aslan hay!). Hepsi, sanki Başvekil konuşuyormuş gibi suspus oldular.

— Bu işin ardı gelmez. Bizim arkamızda Amerika değil, Sam Amca değil, Tunus Gediği değil, Karunun hazineleri değil...

— Üç dakika doldu baba...

— Sen sus. Ben maliye adına konuşuyorum. İstersen encümen sözcüsü farzet de dinle. Bizim arkamızda hiç bir teminat yok. Hâkim teminatı diye tutturmak kolay. Malî teminat nerede? Size kalsa, gene açık bütçe ile yeni seneye başlıyacağız. İyisi mi, boynunuzu büküp bütçeyi tanzim işini bana bırakın. Ben dilediğim gibi tasarruf edeyim. Aranızdan en çok kime sempatim varsa, onun ihtiyaçlarını gidereyim. Ötekiler sıraya girip bir dahaki ikramiyeyi beklesinler. Reye koyuyorum. Kabul edenler, etmiyenler, teklif kabul edilmiştir.

Mebrûke hanım kahkahasını tutamadı:

— İlâhi bey, dedi, sen çok yaşa emi? Kendimi radyoda Meclis müzakerelerini dinliyorum zannettim âdeta...

Oğlan durur mu? Hemen atıldı:

— Uçurma gene anne... Nereden zannediyormuşsun? Burada en çok biz konuştuk. Sen radyoda muhaliflere söz verildiğini duydun mu hiç?

Baktım, iş yine politikaya dökülmek üzere, hemen tesirli ve temkinli bir sesle söze başladım:

— Şimdi bunları bırakalım... Para ile ilgili dileklerinizin müzakeresine geçiyorum...

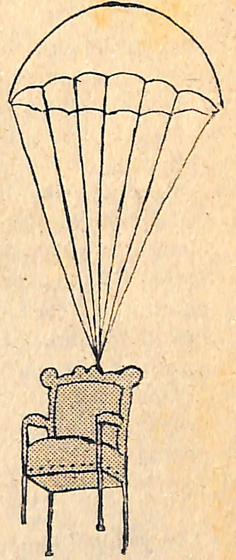
Mebrûke hanım:

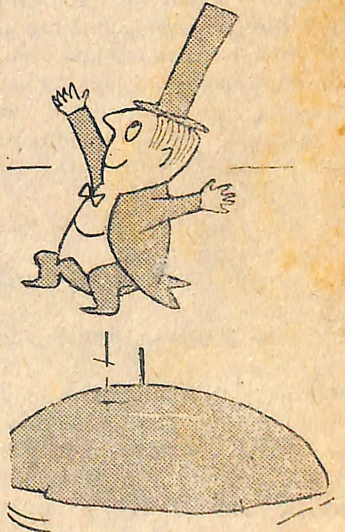
— Aman beeeey? İçime baygınlık geldi, diye sözümü kesti. Sen şimdi bize istediğimiz parayı veriyor musun, vermiyor musun? Onu söyle!

— Vermiyorum, dedim; ben buraya vermek için değil, almak için geldim. Çalışıyorum, işime karşılık maaş alıyorum. Siz de, bakkaldan, çöpçüden, kapıcıdan ve ev sahibinden para kalırsa, alırsınız...

— Bari telefon et de, Kızılaydan birkaç kâse çorba göndersinler...

— O ne demek öyle?

Bay politik!..
(Tonguç Yaşara)

— Gayet açık: hem para vermiyorsun, hem de yemek bekliyorsun. Ya biri, ya öteki...

— Ne biri, ne öteki...

Sonra, aile fertlerinin hayretli bakışları karşısında, cüzdanımı çıkardım. Karıma teslim ettim:

— Allahaısmarladık, dedim. Siz ne haliniz varsa görün. Ben Cihat'lara gidiyorum... Bakalım onlar bu meseleyi nasıl halletmişler. Soran olursa, bir arkadaşına bütçe tetkiklerine gitti dersiniz...

Ve kapıyı vurup çıktım.

— Görünmeyen adam —

Espri yapmak hakkı

Aşağıdaki satırları, Falih Rıfkı Atay'ın bir başyazısından alıyorum:

«Ankara Milletvekili İsmail Rüştü Aksal, muhalefet partisi sözcüsü olarak bütçeyi tenkit etti. Başbakanın bu tenkit üslûbunu pek beğenmiş olduğunu da hatırlatmak isteriz. İktidar adına cevap veren komisyon sözcüsü, İsmail Rüştü Aksal'ın tenkitleri ile alay etti. Bu alayın edebiyatta ancak «tezyif» vasfı konabilecek bazı sözlerinden şikâyet edilmesi üzerine, Reislik kürsüsünde oturan zat: «— Bir milletvekilinin espri yapmağa hakkı vardır» dedi geçti.»

Elbette bir milletvekilinin espri yapmaya hakkı vardır. Buna ne şüphe? Yalnız bir şey öğrenmek bizim için faydalı olur. Acaba bir mizah yazarının da espri yapmağa hakkı var mıdır? Ara sıra espri yapmaya kalkıyoruz da, sakın yanlış bir şey yapmıyalım. Çünkü, yaptığımız bu esprilerden ötürü sorguya çekildiğimiz oluyor. Yoksa espri yapabilmek için daha önce milletvekili olmaya mı çalışalım?

\#

Sirke!

Kapı çalındı. Eskiciydi. Gayet nazik bir sesle:

— Bayan, dedi, boş rakı şişeleri, şarap şişeleri, vermut rişeleri aliyoruz... Satilik varsa...

«Bayan» tersledi:

— Burasını meyhane mi sandın sen? Yok bizde öyle şeyler...

Eskici aynı sesle devam etti:

— Sirke şişeleri da aliyoruz!

— Korkma... Kocan et kuyruğunda, akşama kadar gelemez!..

RIZA:

İsim. En meşhurları: Ahmet Rıza, Ali Rıza ve Rıza Tevfik.

Ahmet Rıza, bizim ikinci Meşrutiyet kahramanlarındandır. Uzun boylu, dik yapılı, beyaz, uzun, alafranga sakallı, redingotlu bir zat idi. Resmini gazetelerde gören bir nüktedan:

— Şuna bak, demiş, elbise modeli gibi adam!..

Ali Rıza, daha çok suluboya manzaralariyle meşhur zarif bir Türk ressamıdır. Sağlığında fırçasiyle zor yaşayan üstadın tabloları, ölümünden sonra her gün artan bir kıymet kazanmıştır.

Rıza Tevfik'e gelince... Herkesin tanıdığı ve sevdiği bu rahmetli üstat, muhakkak büyük bir şairdir. Ama kendisi şairliğine pek kıymet vermez, filozofluğu ile övünürdü.

Birinci Dünya Harbinde, para sıkıntısı çeken hükûmet, iç istikraz tahvilleri çıkarmış ve halkı almaya teşvik için konferanslar tertiplemişti.

O zamanki Üniversitenin konferans salonunda bir konuşma yapan Rıza Tevfik'in şu fıkrayı anlattığı meşhurdur:

— Efendim, Edirneye yeni tâyin edilen bir vali, şehir halkından para çekmek ister. Kendisini tebrike gelen cemaat mümessillerini birer birer makamına kabul ettikçe, odanın ortasına bağlattığı bir keçiyi gösterip sorar:

— Bu nedir?..

— Keçi efendimiz...

— Bilemediniz... Siz, Türk ve müslüman tebaamız beş yüz altın ceza vereceksiniz!

Bu sefer içeri giren Ermeni heyetine sorar:

— Nedir bu?

Cemaat temsilcileri hayretle yutkunur:

— Keçidir, tekedir, koyundur, herhalde öyle bir şey olsa gerek!

— Bilemediniz.. Üç yüz altın da siz ödiyeceksiniz!

Arap heyeti, Arnavut heyeti, Rum heyeti birer birer cezayı yiyip dışarı çıktıktan sonra, sıra Yahudi heyetine gelir:

— Bu nedir Haham efendi?

Yahudi temsilcisi, gayet neşeli, gülümseyerek cevap verir:

— Valahi Vali paşa hazretleri, bu ne keçidir, ne tekedir, ne da koyundur... Bu, Alahin bir belâsidir... İrade buyurunuz, ne takdim edeceksak verup çikalum!..

Onun gibi efendiler, bu istikraz da bir Allahın belâsıdır, ne verecekseniz verip kurtulunuz!..

Rıza Tevfik merhumun ince, duygulu şiirleri kadar hicivleri, mizahî olanları da meşhurdur. Bir manzumesinde kendi kendisine şöyle der:

Hey Rıza, şairlik sazından taşar,
Ne nazır olursun, ne de müsteşar!
Amma nam ü şanın daima yaşar:
Dillerde dolaşan efsanelerde!..

Mühim noktalar...

Candan Onur, kış tatilini Uludağ'da kayak yaparak geçirmişti. Dönüşünde, Aliye Bilen, kendisine sordu:

— Kolay öğrendin mi şekerim?

— Kayak sporunu mu? Çok kolay... dedi Cânan. Esaslı üç nokta var: birincisi kayaklar üstünde ayakta durabilmek. Üçüncüsü, hedefe vardığınız zaman durmasını bilmek...

Cânan susunca Aliye Bilen sordu:

— Ya ikincisi?

— Ah, sorma şekerim, diye içini çekti beriki. En mühimmi de o zaten: kazadan sonra yürüyebilmek...

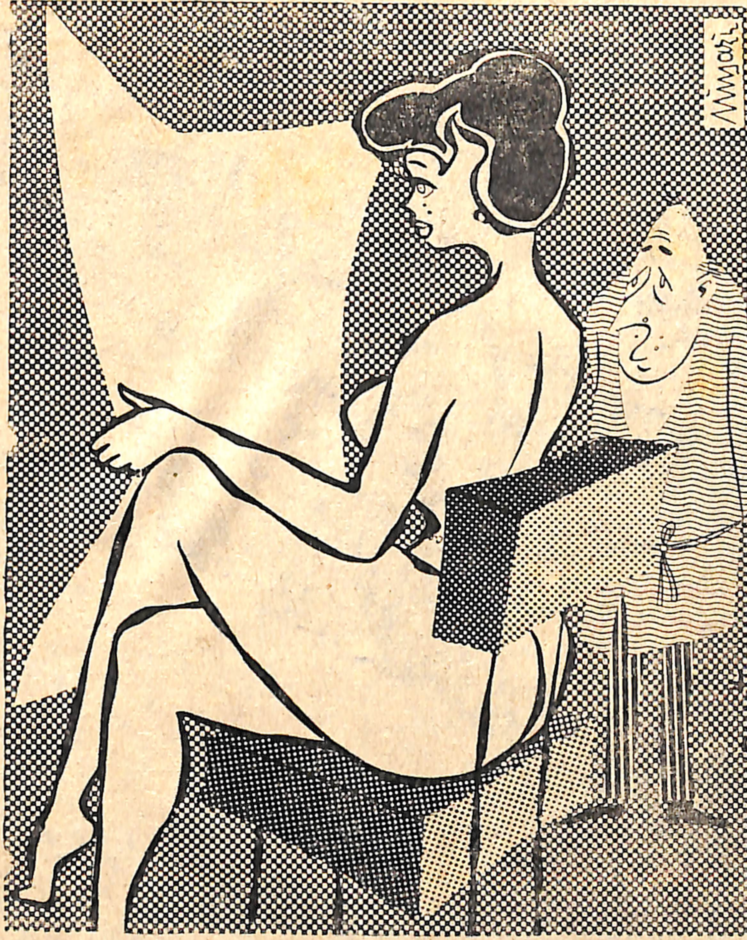
Kumar!

Cep Tiyatrosu'na girecekti. Sahne tecrübesi olduğundan bahsediyordu. Hârikulâde memeleri, nefis bacakları vardı. Kendisini tecrübe için bir sahnenin tekrarını istediler. Sahne bittikten sonra, genç kadın, Haldun Dormen'e sordu:

— Nasıl buldunuz oyunumu?

Dormen, nazik bir gülümseme ile belirtti:

— Bilhassa kozlarınıza hayran oldum!

— Şu sosyete dedikodularına benden başka adı geçmeyen kadın kalmadı...

— Teşekkür ederim karıcığım!..

Soğukkanlılık!

Nevin Kapani'nin bütün emeli, Londra'da mükemmel bir oberj açmaktı. Bu maksatla kalktı, İngiltere'ye gitti. İlk hafta, karısını sokak ortasında tokatlıyan bir adamı gördüğü için şahit sıfatiyle mahkemeye çağırıldı. Hâkim kendisine sordu:

— Bu âdam, bu kadına sokak ortasında tokat attı mı?

Nevin Kapani, muhteşem bir küskünlükle tasdik ettik:

— Evet hâkim bey...

Hâkim ona eğildi:

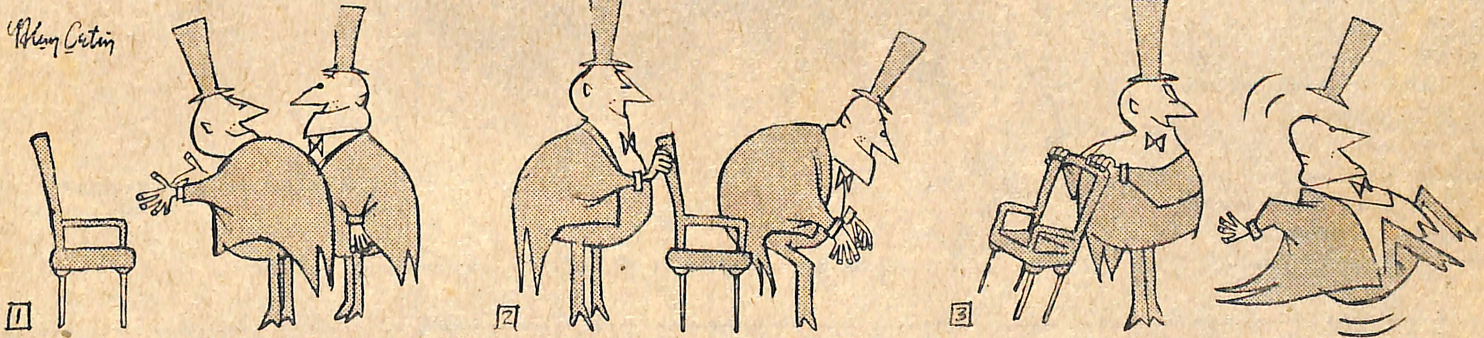
— Bu kadar güzel bir şahit huzurunda bir kadını tokatlıyacak kadar soğukkanlılığını kaybetmek tabiidir. Fakat ben yine de, karısına tokat attığı için değil, sizi farketmediği için sanığı mahkûm ediyorum!

Karşılıklı...

Evliydi. Karısı annesine gitmişti. Adam son derece tasalıydı. Bir arkadaşı:

— Üzülme, dedi, kadınlarda âdettir, hemen annelerine kaçarlar...

— Ona üzülmüyorum birader, dedi öteki. Ya anası da kocasına kızarak kızına sığınmağa kalkarsa?

Politik şaka!..

Numara!

Strip-Tease yasak edildikten sonra, gece kulüpleri acayip numaralara merak sardırmışlardı. Mustafa Hakçı'nın da kedilerle bir numarası vardı. Lâkin bir türlü, meneceri, kendisine münasip bir iş bulamıyordu. Hangi kapının ipini çektiyse boşunaydı. Kulüpler, sanki Mustafa Hakçı'ya iş vermemek için sözbirliği etmişlerdi.

Ama günün birinde menecer çıkageldi:

— Nihayet, uygun bir yer buldum.. dedi.

Mustafa Hakçı'nın yüzü hiç gülmüyordu:

— Çok geç... diye içini çekti. Artık numaram yok...

Menecer hayretle sordu:

— Vaz mı geçtin?

Mustafa Hakçı, üzgün üzgün cevap verdi:

— Hayır... Ama, bu et kıtlığında... Bir haftadır numaramı yiyorum!

— Yine bravo vallâhi... Bak, hiç olmazsa (lâfı) bizden!..

Gerekçe!

Kadınların her şeyi, hele kendilerine ait şeyleri ne kadar büyüttükleri malûmdur. Geçenlerde rahatsızlanan Mehlika da, bir anda kendini ecel döşeğinde farzetti. Kocası baş ucundan hiç ayrılmıyordu.

Mehlika:

— Biliyorum, diye inledi, ben ölür ölmez teyzemin kızıyle evleneceksin, eminim...

Kocası tatlı sözlerle onu teselli ederek, cevap verdi:

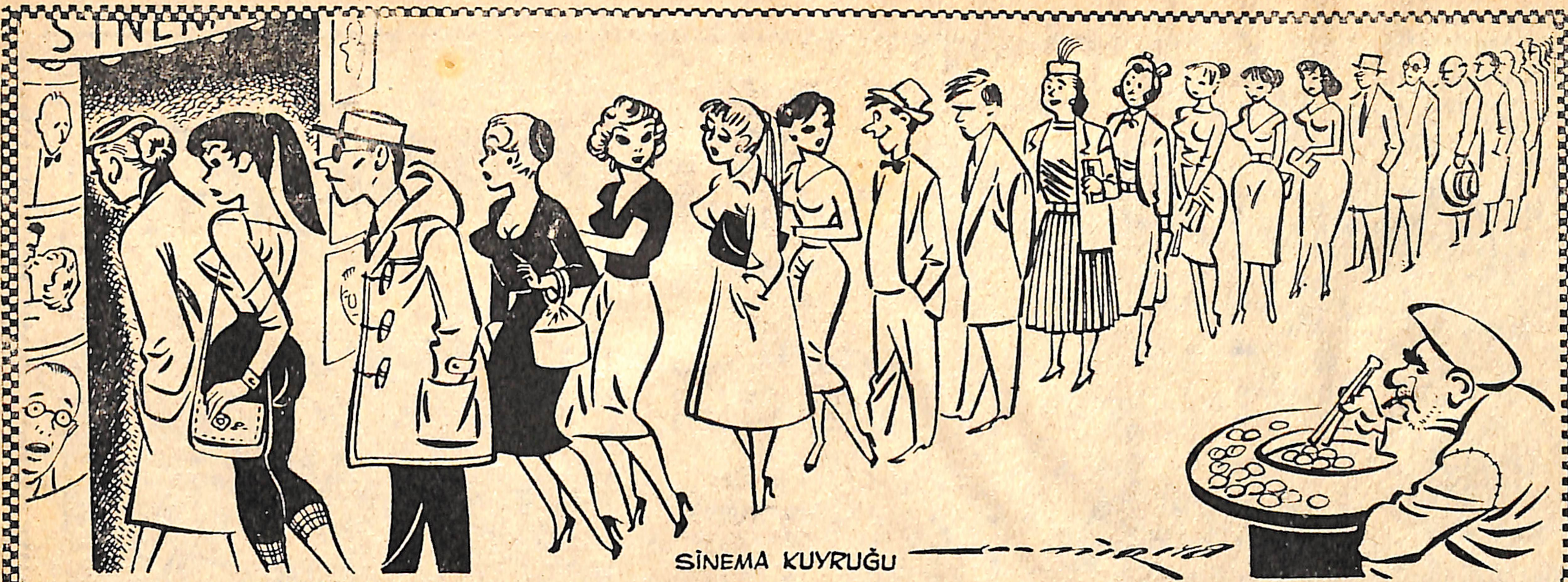
— Ne münasebet karıcığım? Nereden emin olabiliyorsun?

Mehlika, üzgün bakışlarla ısrar ediyordu:

— Çünkü Neclâ tıpkı bana benzer...

Bu sözler üzerine kocası daha hararetle ve heyecanla protestoyu çekti:

— İnan şekerim, senden sonra bilhassa onunla evlenmem, üzülme!

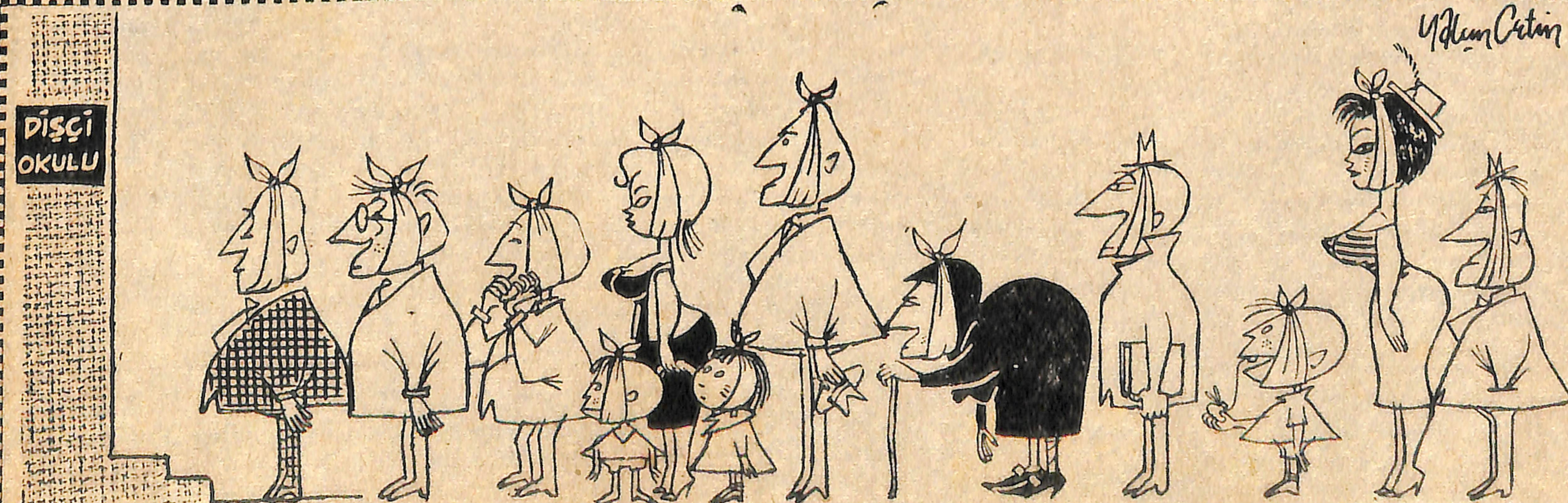
SİNEMA KUYRUĞU

ET KUYRUĞU

MAÇ KUYRUĞU

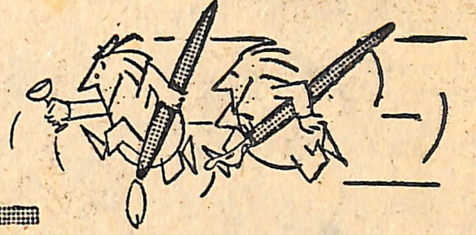

DIŞ KUYRUĞU

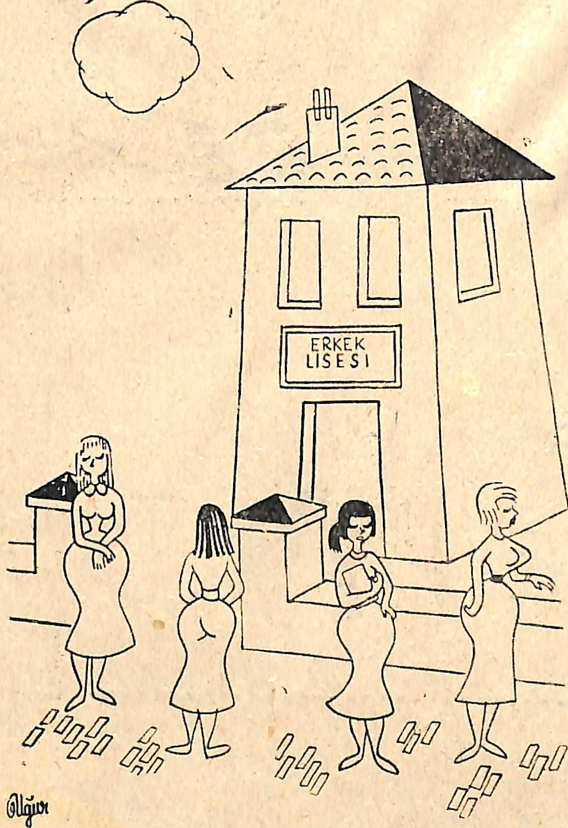
Karikatürcülerimizin yağlı kuyrukları!

kokteyl

Erkeklere sarkıntılık eden kızlar artıyor..
(Gazeteler)

YAZISIZ!..

Nerede öylesi başlık?

Vaktiyle bir efendi, kölesine bir takım şartlar koşmuş; şunları yaparsan, demiş, seni azat ederim. Köle bütün şartları yerine getirmiş ama, efendi sözünü tutmamış. Köle de kızmış, kadıya gitmiş. Kadı, efendiyi çağırıp sormuş:

— Sen bu şartları koştun mu?

— Koştum ne olacak?

— Şartlar yerine geldi mi?

— Geldi ne olacak?

Kadı köleye dönmüş:

— Haydi, demiş, çık git, azatsın.

Efendi, homurdana homurdana mahkemeden çıkmış, doğru esir pazarına gidip bir düzine köle almış, tekrar kadıya gelmiş:

— Hadi bakalım kadı, demiş, göbeğini göreyim, şunları da azat etsene...

Kadı mintanını sıyırmış, efendiye göbeğini göstermiş:

— Gördün mü?

— Gördüm ne olacak?

Kadı, arkasından kölelere dönmüş:

— Şart yerine geldi, demiş, hepiniz azatsınız.

Vadini tutmıyan efendilere göbek gösterecek kahraman şimdi nerede?..

ÇETİN ALTAN
«Akşam»

Hadiseler Arasında
FELEK

Aklıma gelenler!

Başka bir şehirden gelmesi beklenen bir karı, kocasına şu telgrafı çekmiş:

«Treni kaçırdım. Yarın aynı saatte hareket edeceğim.»

Kocası da şu cevabı vermiş.

«O halde gene treni kaçıracaksın.»

İnsan bir kere kaçırmaya görsün.

Yanlış darbımeseller:

— Öfke baldan tatlıdır, derler. Yalandır. Öfke zehir gibi bir şeydir; fakat keyif verici bir zehirdir. Müptelâsını mahveder.

— Keskin sirke kabına zarar derler. Kendine de zarardır. Kabı bozarken, kendi de bozulur.

— Çivi çiviyi söker... Lâftır o. Çiviyi kerpeten söker.

— Kırk yıllık dost düşman olmaz... Efendiiim!.. Anlamadım... Düşmanın daniskası kırk yıllık dosttur; dostun en âlâsı, kırk yıllık düşmandan olur. Etrafa baksanız a!

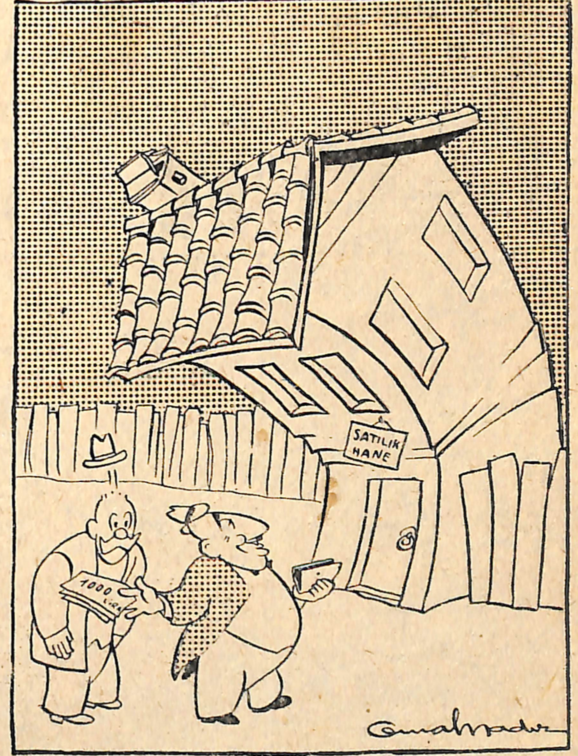
— Kırk Arap aklı bir incir çekirdeği doldurmaz... Kırk beyaz aklı doldurur mu? Allah için söyleyin!

— Zenginin malı züğürdün çenesini yorar... Ama, zenginin çenesini, midesini, barsaklarını yorar. Biri konuşmaktan, öteki yiyip hazmedememekten.

— Sinek de ufak ama mide bulandırır... Başka mide bulandıracak yok mu? Zavallı sinek!

B. FELEK
«Cumhuriyet»

★

Dalkavuk, tabiatına göre bir ev satın aldı!..
«Eski Türk karikatürü»

Churchill ve ölüm!

Nice'de ikamet ettiği villâda, geçen hafta bir zatürree geçiren Churchill, bugüne kadar şu hastalıklara tutulmuştur:

6 defa zatürree, 1 defa Gastroanterit, bir amigdalit tifo.

Ayrıca 6 defa harbe girmiş, bir çok defa attan, deveden düşmüştür.

Kendisini tedavi eden hususî doktoru Moran, geçenlerde ona şu suali sormuştur:

— Ölümden korkuyor musunuz?

Churchill, kendisine has hazır cevaplıkla şu cevabı vermiştir:

— Ben Hâlikımla buluşmaya hazırım amma, o da benimle buluşmaya acaba hazır mı? Mesele orada...

Borç

Nasreddin Hoca, mahallede küçük bir bakkal dükkânı açmıştı. Bir gün, ağzı kalabalığın biri tezgâh başında dereden tepeden derken, sözü Ramazana getirip:

— Ah Hocam, dedi, yirmi sene kadar oluyor, bu mübarek ayda nasılsa uyuyakalmış, sahura kalkamamış, niyet edememiş, orucu kaçırmıştım... Allah kısmet ederse, borcumu yarın ödiyeceğim. Yalnız, biraz iftarlık zeytin, peynir lâzım... Veresiye verir, sen de bir sevaba girer misin acaba?

— Yook, dedi Hoca, Allaha olan borcunu yirmi yıl sonra ödediğine göre, benim gibi âciz bir kulunkinin aklına bile getirmezsin!

Kurtaramazsın!

Padişahım! Görüyorsun çoktan,
Çıkıyor mes'eleler hiç yoktan!
Arap İzzet kılavuz oldukça
Burnunu kurtaramazsın boktan!

EŞREF

Güzel sözler

Zaman, kadının en büyük düşmanıdır.

Cimri: zengin ölmek için fakir yaşıyan kimsedir.

Talihsiz yıldız!

Hollywood'un tanınmış yıldızlarından Zaza Gabor, bir gazeteciye dert yanıyordu:

— Aşk hususunda hiç talihim yok... Ne zaman bir erkekle karşılaşsam ya o evlidir, yahut da ben!..

Milletlerin Güldükleri

— *Ağlamayın mösyö, çok geçmez bizi bulup kurtarırlar...*
— *Ben de onun için ağlıyorum ya!..*

(Fransız)

Yirmisini birden!

Bir avukat, fakirlik içinde ölmüştü. Hattâ gömülecek parası dahi yoktu. Bu sebeple, iane toplamağa başladılar ve ianeyi toplayan adam bu arada bir hâkime de müracaat etti:

— Fakir bir avukatı gömmek için bir liracık lûtfedin...

Hâkim, öfkeyle bağırdı:

— Al şu yirmi lirayı da, yirmisini birden göm!..

(Fransız)

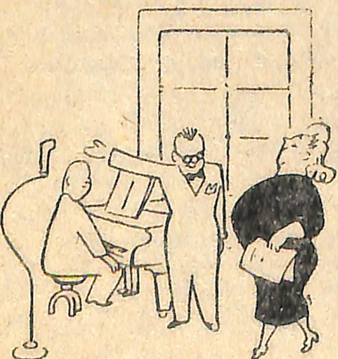
※

Allahın dondurması!

Küçük Marjorie'ye annesi o pazar iki tane 10 sent verdi ve bunların birini kilisedeki iane kutusuna atmasını, öbürü ile de dondurma alıp yemesini tenbih etti. Fakat Marjorie dondurmacının önünden geçerken dayanamadı ve iki dondurma birden aldı. Bir eliyle ikisini de tutup yürürken dondurma konilerinden biri kayıp yere düştü. Küçük Marjorie bir çığlık attı:

— Hoop!. Allahın dondurması yere düştü!..

(İngiliz)

— *Buyurunuz hanımefendi, mikrofonunuz hazır!.*

(İngiliz)

Kumarbaz!

Dave Warfield, hasta bir kumarbazdı ve karısı ile bütün kavgaları bu yüzdendi. Kadın onun poker oynamasına ifrit olur, kıyameti koparır, fakat Dave gene de kumardan vazgeçemezdi. Artık yaşlanmış ve hastalıklı bir adam olmuş, fakat hâlâ kumar masalarının bir numaralı gediklisi olmaktan vazgeçmemişti.

Günün birinde, çok heyecanlı ve büyük bir oyun sonunda kalp sektesinden ölüverdi. Oyuncular içlerinden birini seçip, haberi karısına ulaştırmağa karar verdiler.

Seçilen adam Dave'in evine geldi, kapıyı çaldı. Karşısına Mrs. Dave Warfield çıktı. Adam, hürmetkâr bir tavırla selâm verdi ve:

— Mrs. Warfield, dedi. Kocanız dün gece sabaha kadar poker oynadı... Oyun çok büyüktü, hayli de para kaybetti.

Kadının aklı başından gitmişti:

— Geberseydi namussuz herif! diye bağırdı.

Haberci, ayni nazik selâmını tekrarlıyarak:

— O da öyle yaptı zaten, dedi, Allahaısmarladık...

(Amerikan)

— *Kimi?.. Kaynanamı mı istiyorsunuz?.. Hangi kaynanamı?*

(Amerikan)

Ben ne bileyim?

Sam Kenilworth, büyük bir mücevher mütehassısı idi. Hangi taşı görse, şıp diye değerini söyleyiverirdi. Bir gün büyük bir kuyumcu olan bir arkadaşının dükkânına uğradı. Adamcağız da tam o sırada bir müşterisi ile elmas bir yüzük üzerinde konuşuyordu. Sam'ı görünce:

— Ne iyi ettin de geldin Sam! dedi, şu yüzük hakkındaki fikrini soracaktım...

Fakat onun bu sualini duyan Sam hiç cevap vermedi ve arkasını döndü, dükkândan çıkıp gitti.

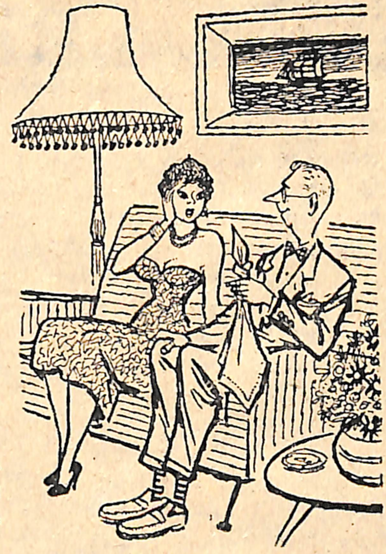
Kuyumcu, bir kaç gün sonra yolda Sam'a rastladı ve:

— Allahaşkına Sam, dedi, delimiydin neydin? Sana «yüzük nasıl, fikrini söyle!» dedim, sen hiç cevap vermeden çıkıp gittin... Müşteriye de rezil oldum. Neye öyle yaptın kuzum?

Sam gülümsedi:

— Ne yapayım, azizim... Yüzüğü alıyor muydun, satıyor muydun belli değildi ki!

(Amerikan)

— *Bak, yarın nikâhımız olduğunu unutmıyalım diye, mendilime düğüm yaptım!..*

(İtalyan)

Kuyruk!

Tiyatroda içinde dört yüz dolar bulunan bir cüzdan bulunmuş ve orkestra şefine getirilmişti. O da, konsere başlamadan önce ahaliye dönüp:

— Sevgili dinleyiciler, dedi, içinde dört yüz dolar kadar para bulunan bir cüzdan kaybetmiş olanlar konser bittikten sonra lûtfen gişe önünde kuyruğa girsinler.

(Amerikan)

※

Akıllı kız

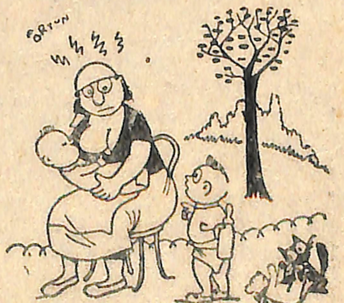
Hizmetçinin izin günü idi. O gün çarşıya alış verişe hanım çıktı ve birden hizmetçisi ile karşılaştı. Bir araba içinde nur topu gibi ikiz çocuklar götürüyordu. Hanım şaşırdı ve sordu:

— Bunlar kimin kız?
— Benim hanımcığım.

Daha çok şaşıran kadıncağız:

— Yaa... dedi, halbuki ben seni henüz bekâr sanıyordum.
— Öyleyim hanımcığım. Ama aptal bir kız değilim.

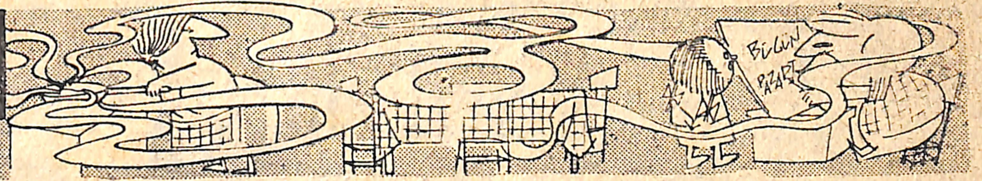
(Fransız)

— *Nasıl dolduruyorsun bunları?..*

(İtalyan)

Kızartma yasak!

★ Yazan ★ **Giovanni Guareschi**

★ Çeviren : ★ **Adnan Benk**

NUH Nebi'den kalma Fordlar gibi dökülüyordum: Karbüratörde iş kalmamış, mide silindiri yumurta biçimini almış, yağ dağıtımında tıkanma başgöstermiş, yüreğe sarsaklık gelmiş, elektrik kabloları sökülmüştü. Durum köyüydü: Ayağım, derken elime, elim derken diz kapağıma veya dirseğime sancılar giriyor, bazan lâmbalar körleşiyor, bir gün dişim, başım ağrıyor, bir gün burnum akıyor, bir gün belim tutuluyordu.

Merhem, gargara, çeşitli tozlar, haplar, DDT, alkol, tentürdiyot, kâfuru, sinameki, serinletici - yumuşatıcı - söktürücü şuruplar, sülfamidler, kompresler, buğular, yağlar, naftalin, süt, maden suyu, meyva tuzu, fosfat, yoğurt... Başvurmadığım çare kalmadı.

Görseniz, Habeş kampına düşmüş esir sanırdınız. Bir kalıntı, bir yıkıntı, bir döküntüden farksızdım. Ama, döküntü möküntü, ayakta durmak, çalışıp ekmek parasını çıkarmak gerekti. O da ayrı dert ya! Neyse, başınızı ağrıtmıyayım, bir gün büyük bir aile toplantısı yaptım.

— Durum kötü, dedim. Bu makinede hayır kalmadı, telle, uyduruma parçalarla idare ediyoruz şimdilik. Garaja da çekemem, çalışması gerek. Fakat, motörü de bu halde bırakamayız, çaresine bakmazsak sonu kötü. Ben bir karar aldım, hayatınızı şu esasa göre ayarlıyalım, diyorum: Salıdan itibaren, hafta sonuna kadar herkes kendi keyfine göre, bildiği gibi hareket etsin. Fakat pazartesileri babanız bir kronometre gibi çalışmalıdır. Babanız pazar ve pazartesi gecelerini uykuda değil, çalışma masası başında geçirir. Ama bununla da bitmiyor: Pazartesi de iş görmesi, kronometreyi durduracak herhangi bir aksaklığın olmaması lâzım. Bir kronometre gibi işliyebilmesi için de iki şeye ihtiyacı var: Tam bir huzur ve midesine göre yemek. Haftanın öteki altı gününde babanızın midesi ağrıyabilir; fakat pazartesi, hayır.

Alberto ile Pasionaria, paşa gönlüm istiyor diye cart cart edip, diktatörlük taslamağa kalkışmadığımı hemen anladılar, kendilerini bu ilkeye göre ayarlıyacaklarını söylediler.

Herhangi bir anlaşmazlığa meydan bırakmamak için, Pasionaria teferruata girmemizi istedi:

— Pazartesi günü kolanı, resim kâğıdını veya çini mürekkebini alırsam, kızar mısın?

— Hayır, dedim, kolaya pek ihtiyacım olmadığı için, masamda bulamazsam, kızmakla kalabilirim. Fakat, pazartesileri resim yapmam şart olduğuna göre, kâğıdımı veya çini mürekkebimi yerinde bulamazsam, küplere binerim.

— Pekâlâ! dedi Pasionaria. Ben günümü değiştiririm.

Alberto'nun bana danışmak istediği bir tek mesele vardı:

— Pazartesi günü, sıkılacak portakal bulamazsan evde kızmakla kalır mısın?

— Hayır, dedim. Pazartesi portakal suyu olmazsa, makine işliyemez.

— Pekâlâ! dedi Alberto. Ben de pazartesileri elma ile, armutla idare ederim.

Margherita ağzını açmadığına göre, işler yolunda demekti. Fakat, ansızın haykırmağa başladı:

— Ne demek istediğini anlıyorum! Sence bir Lükres Borjiyayım ben: Haftanın yedi günü kocasını zehirliyen bir yılan! Pazartesiden pazartesiye insafa gelmesi istenilen bir canavar!

Böyle bir şeyi aklımdan, hayalimden geçirmemiştim, söyledim kendisine:

— İstediğim tek şey var senden: Pazartesileri mideme dokunan yemekler yapma. Meselâ, kızartmadan vazgeçersen mesele kalmaz.

Toplantıyı mutfakta yapıyorduk. Tabiî mürekkebimle fırçalarım da oradaydı. Pasionaria'nın mârifeti...

Mürekkeple fırçayı isteyince, Pasionaria dikleşti:

— Pazartesi değil bugün, dedi.

— Biliyorum, dedim, mutfağın duvarına «Bu evde pazartesileri kızartma yasak» diye yazacağım, senden beş dakikalığına rica ediyorum.

Cümleyi yazdım, Margherita acı acı başını salladı.

— Savaş yıllarını hatırladım, dedi; gene duvarlara yazılar karalamağa başladın. Elin değmişken, memleketimizin kurtuluşu denizlerdedir, durmıyalım, düşeriz gibi sözler de yazsana.

Gerçekten üzüldüm, bu şakanın yersiz olduğunu söyledim.

— Pazartesileri midemi korumak zorundayım ben... Midemi korumakla işimi koruyorum, işimi korumakla da çocuklarımın geleceğini koruyorum.

Yeni karardan sonraki ilk pazartesi gelip çattı. Bütün gece çalışmıştım. Odamdan çıktım, şöyle güzel bir portakal suyu içeyim, dedim. Portakallar yerli yerindeydi, bir orduya yetecek kadar da vardı.

Odama döndüm, resim masasının başına geçtim. Çini mürekkebi, yanındaki vazoda da bütün fırçalarım duruyordu.

Kola şişesinin yerinde Pasionaria'nın bir pusulasını buldum:

«Kola benim masamın üzerinde. Boşuna sinirlenme, git masamdan al.»

Kolaya ihtiyacım yoktu; sinirlenmeğe lüzum görmedim, gidip almadım da.

İşler yolunda gidiyordu. Öğleye doğru telefon çaldı: Margherita yemeğin hazır olduğunu bildiriyor, beni aşağı çağırıyordu.

Fakat, daha Margherita'nın sesini duymadan, burnuma müthiş bir kızartma kokusu gelmişti. Biliyorum diyeceğinizi: Koku telefon telinden geçip odama girmiş olamaz; aşağı katlara yayıldıktan sonra, merdiven boşluğundan çıkıp pencere ve kapı aralıklarından içeri süzülmüştür. Fakat ben, bu kokuyu telefondan aldığıma eminim: Öylesine ağır bir kokuydu.

İndim aşağı; mutfağı dolduran koyu duman boğazımı yaktı, öksürerek yerime oturdum.

Sesimi çıkaramadım; fakat az sonra Pasionaria okuldan döndü. Çantasını kaloriferin üzerine fırlattı:

— Tâ sokağın başından duydum kokusunu, diye homurdandı; bu evde pazartesileri kızartma yasak!

Tavada bir şeyler yakmağa dalan Margherita silkindi:

— Pazartesi mi? diye haykırdı. Ben cumartesi sanıyordum bu günü! Şu körolası Milâno'da pazartesiler ne kadar da benziyor cumartesiye!

Yarayı deşmek istemedim.

— Hayatımızda fazla değişiklik yok, insan gününü şaşırır tabiî, dedim. Fakat, bunun da çaresi var: Her pazartesi duvara bir levha asacağım: «Dikkat! bugün pazartesi!».

Kızartmayı yedim; midem hemen kaynamağa başladı; fakat, bundan böyle pazartesileri acı çekmiyeceğimi düşünerek avundum.

Geldi ikinci pazartesi... Sabah erkenden indim mutfağa, portakal suyumu içtim, gaz ocağının kenarına da levhayı astım: «Dikkat! Bugün pazartesi!».

Öğleyin bir de ne göreyim: Margherita gene tavanın başında değil mi?

Tutamadım kendimi:

— Margherita, dedim, kâğıdı görmedin mi? Ne yazılı bak: «Dikkat! Bugün pazartesi!».

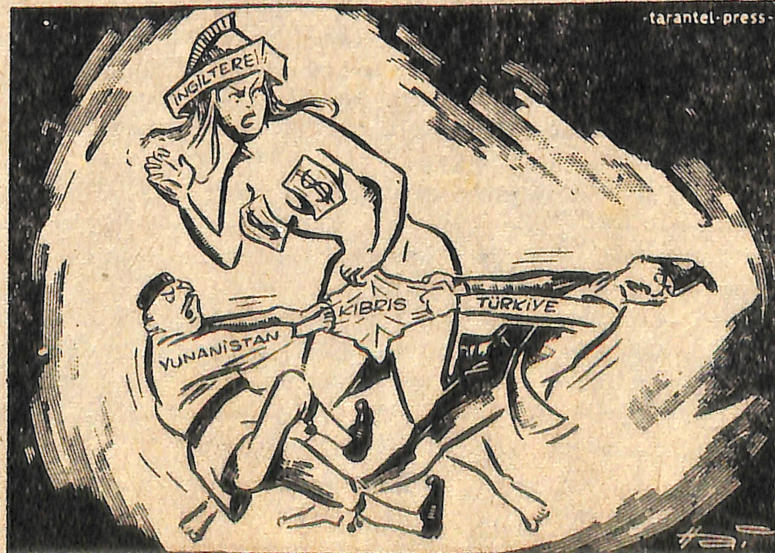
Büyük bir serinkanlılıkla:

— Gördüm! dedi. Zeki insanların hâli başkadır. Maşallah, bugünün pazartesi olduğunu farkedebilmişsin. Bâri, elin değmişken, yarının da salı olduğunu yazsaydın. Amma bugünün pazartesi olduğunu neden bana hatırlatmağa lüzum gördün, orasını anlıyamadım.

Gene Pasionaria yetişti imdadıma:

— Bu baş belâsı evde pazartesileri kızartma yasak! diye bağırdı, çantasını öfkeyle yere fırlattı.

O anda Margherita'nın aklı başına geldi, o kadar da üzüldü ki,

İncir yaprağı!.. (Tarantel-Pres)

üstelemedim. Kızartmayı yedim, midem gene sancılandı, öğleden sonra ve gecem zehir oldu bana.

Devrim sonrası üçüncü pazartesi geldi. Mutfağa indim. Margherita'yı tavanın başında görmeyince, bir an ümide kapılır gibi oldum, fakat sevincim uzun sürmedi: Kızartacağını kızartmış, masanın üzerine koymuştu.

Hiç sesimi çıkarmadım, Pasionaria'nın dönmesini bekledim. Kız içeri girer girmez çantasını yere fırlattı, suratını buruşturarak:

— Bu evde pazartesileri kızartma yasak! dedi. Ancak pazartesi akşamı ve salı arefesi kızartma yapılabilir.

Margherita'ya döndüm.

— Küçük bir levha asmıştım, görmedin mi?

Margherita kollarını açtı, gözlerini tavana dikti:

— Evet, dedi, pazartesi levhasını gördüm, gördüm ama, kırk yılda bir, yönetmeliğin dışına çıkmak her insanın hakkıdır. Kızartma yemiyeceksin de ne yiyeceksin bu evde? Hem, benim gibi aşçılık dersi almamış bir kadın, kızartmasız yemek bulmak için günlerce kafasını yorduktan sonra, günün birinde çaresiz kalmağa, biraz beyin kızartmasiyle sıra savmağa mecburdur! İnsanlık hali bu!

Margherita'nın yönetmeliğe uymıyacağını anlamıştım. Pasionaria'ya döndüm:

— Beyaz boya nerede? Masanın üzerinde mi?

Kız bana şaşkın şaşkın baktı:

— Anlaşmamızda beyaz boya yoktu!

— Biliyorum, ama nerede?

— Büfenin gözünde, domates kutusunun yanında.

«Bu evde pazartesileri kızartma yasak» levhasının üzerinden bir kat beyaz boya geçtim.

— Keşke kalsaydı, dedi Margherita. Bana bir zararı yoktu. Hem, zamanla, boyanın altından eski yazıların sırıttığını görmek üzücü bir şey.

Dördüncü pazartesi, öğle vakti, yemeğe gülerek oturdum. Margherita bir tava kızartma yapmıştı, kokusu Milâno'nun tâ öbür ucundan duyuluyordu. Fakat, hiç sinirlenmedim.

Hattâ, Pasionaria kapıdan girerken: «Bu evde pazartesileri kızartma yasak» diye bağırınca, aksileneceğime tatlı tatlı gülümsedim.

Margherita, o kadar hoşuma giden ve karnımı balon gibi şişiren mahut çorbayı masaya getirdi.

— Hayır, teşekkür ederim, dedim.

— Nen var? Yemiyecek misin? Hasta mısın yoksa?

— Hayır, yiyeceğim, ama, birazdan.

Beş dakika sonra, beyaz ceketli bir delikanlı, elinde bir tepsiyle geldi. Fırında makarnayı, başlanmış tavuğu, sebzeyi ve kompostoyu masanın üzerine bıraktı, gitti.

Margherita'nın öfkeli bakışlarını görmezlikten gelerek yemeğe başladım.

— Bir adam, çocuklarının anasına bundan büyük hakaret yapamaz! diye gürledi. Gidip lokantada karnını doyursan, haydi gene neyse; fakat, lokantadan eve yemek getirtmek görülmüş şey değil!

Fırında makarna gerçekten benim sevdiğim gibiydi: Salçasız ve lezzetli. Makarnadan sonra tavuğu, sebzeyi kompostoyu yedim, Margherita'ya bakmadım bile.

Karnım doyunca:

Beni dinle Margherita, dedim, pazartesileri kronometre gibi işlemem lâzım; kendim için değil, çocuklarım ve dolayısiyle senin için. Madem her pazartesi bu evde kızartma yapılıyor, ben de kendi başımın çaresine bakmak zorundayım.

Margherita öfkeyle süzdü beni:

— Tevile kalkışma, dedi. Bu hakaretini ölsem unutmam.

Böyle tatsız bir şekilde ayrıldık; ben işimin başına döndüm, midemden en ufak bir şikâyetim olmadı.

Beşinci pazartesi geldi. Cepheye giden bir er gibi indim mutfağa. Kızartma kokusu duymadım. Hattâ hiç bir koku duymadım. Sofra kurulmuş, fakat sanki kimse yemek pişirmeyi akıl etmemişti.

Margherita radyoyu dinliyordu. Alberto bahçedeydi. Pasionaria geldi, o da hayretler içinde kaldı.

— Tamam! diye haykırdı. Bu iğrenç evde artık yemek de mi yenmiyor?

Margherita hiç oralı olmadı. Garson yemeğimi getirince, hiç şüphe yok, kıyamet kopacaktı.

Ama hiç bir şey kopmadı. Garson bir sepetle geldi. Dört porsiyon fırında makarnayı, dört porsiyon haşlanmış tavuğu, dört porsiyon sebzeyi ve dört porsiyon kompostoyu masanın üzerine bıraktı, gitti.

Tabaklarımızın üzerine eğilip ses çıkarmadan yemeğe koyulduk.

Sıra kompostoya gelince, Margherita durumu açıkladı.

— Haftada bir kere yemek pişirmekten tencerenin, tavanın etrafında dönmekten kurtulmak gerçekten güzel bir şey! Haftada bir, böyle dinlenmiye ihtiyacım vardı.

Kimse kurcalamadı meseleyi, bu bahis de böylece kapandı.

Altıncı pazartesi mutfağa indim, sofraya oturdum. Garson tam zamanında geldi, yemekleri masanın üzerine sıraladı: Fırında makarna, beyin kızartması...

— Ne? Kızartma ha? diye bağırmışım...

— Evet, dedi garson, bayan telefon edip ısmarladı.

Adam gidince, Margherita patladı:

— Hep haşlanmış tavuk, haşlanmış tavuk! Kabak tadı verdi artık. Ara sıra bir değişiklik lâzım, biz de insanız!

Yedinci pazartesi garson gelmedi, çünkü çağıran olmadı. Mutfağa indim: Kızartma kokusu evin her tarafına sinmişti.

Pasionaria burnunu kıvırarak içeri girdi:

— Şu kızartma meselesi halledilmezse, pazartesileri gidip lokantada karnımı doyuracağım! diye haykırdı.

Öğleden sonra, yanıma bir şişe karbonat alarak odama çıktım, resim masasının başına geçtim. Fakat çini mürekkebimi de, fırçalarımı da bulamadım. Pasionaria bir pusula bırakmıştı: «Herkes kafasının dikine giderse, ben de anlaşmaya boş veririm.»

Modern Sanatlar Müzesinden çalınan bir eser iade edildi.. (Gazeteler)

— Eyi muuuuzzzz!..

Papeloğlu

ERCÜMEND EKREM TALU

— 6 —

Şimdi bu kendisine uzatılan kâğıtların gerçekten şimendifer tahvilâtı olup olmadığı nereden belli olacaktı? Bunları evire çevire tetkik ediyordu. Daha ziyade kendi kendine hitap ederek:

— Bunlar çimendüfer, demek ki... dedi.

Ve katları açılan tahvillerin ikinci yaprağında kesilmiş parçaları göstererek, sordu:

— Buraları beyle yırtıh... Para eder mi?

— Onlar kupon, İbraam ağacığım.

— Nə kuponu?..

— Faiz.

— Başhasına da bunun üstünden fayız mı veriysin?

— Yok, öyle değil... Bu kâğıtlar böyle alınır, satılır.

— Baha!.. Sen yaz senedini.

Şücaaddinin duyduğu sevinç sonsuzdu. Tahvilleri odacının elinde bırakıp, doğruca kalem odasına koştu.

Arkasından, İbrahimin sesi sofada gürledi:

— On virmem daha... Tohuz viririm!..

Bir kaç dakikaya varmadan, elinde pullu bir senetle geriye dönen Şücaaddin, herifin son nazlanmalariyle mücadele ediyordu:

— Etme, İbrahim ağacığım, ocağına düştüm... Tamamla parayı.

— Baha, bunlar yırtıh... Eski. Yeni olsaydı barim...

— Bunun kıymeti eskisinde, yenisinde değil ki İbraam ağacığım.

— Tohuz lire neyine yetmiy? Varup, efendime deyim, Galatanın gohmuş garılarıylan yiyeceğen.

— Ne söylüyorsun, yahu? Benim o tarakta bezim olmadığını bilmiyor musun?

— Tohuz lireden artıh param yoh!

— Etme, kuzum İbraam!

— İşin düştü mü: «Guzum İbraham! Canım İbraham!» diyin. Hani bir dafe de çıhartıp bir eski palto, bir pantul olsun virdin mi?

— Sözüm söz: Sana bir takım da elbise getiririm.

— Çoh dinledük.

— Bu sefer, Allah belâmı versin ki, eşyamı kayınpederin evinden alayım, getireceğim. Hem de senedi on lira diye yazdım artık. Değiştirirsem, pul parası yanar.

— Fayızını ana parasından keseceğim, emme!

— Kes, İbrahim ağacığım.

— Bi lire..

— Bir lira. Ananın ak sütü gibi helâl olsun!

— Al!

— Hay, Allah senden râzi olsun! Tuttuğunu kolay getirsin. Babamdan sonra velinimetim sensin.

Şücaaddin, muzaffer bir kumandan tavriyle, yüzü gülerek, yerine döndü.

Türkiyede Ermeniler ayaklanmak istidadını gösteriyorlardı. Rusya çarının İstanbul sefiri ile Anadoludaki konsolosları seferber olmuşlar, paçaları sıvamışlar, Hınçak, Tiroşak ve Taşnak adlariyle teşekkül etmiş gizli Ermeni komitelerine para, silâh, talimat dağıtıyorlar, bunları Osmanlı devletine karşı tahrikten bir an geri durmuyorlardı.

Rumelihisarının tepesinde, Osmanlı şehitlerinin mezarlariyle, ehlidil bir bektaşi babasının zaviyesinin ara yerine sığınmış bir Amerikan irfan yuvasında, okumuş, uyanmış, ihtilâlci Ermeni gençlerinin geceleri sık sık toplanarak ihtilâl şarkıları söyledikleri Kapalıçarşı ve civarındaki Vanlı, Haçinli, Malâzkirtli, Erzurumlu, Kiğılı, Muşlu, Zeytinli Ermeni esnafının, kepenkleri inik dükkânlarında pala, saldırma, şiş, kama kabilinden silâhlar tamir edip biledikleri, Kumkapı, Sulumanastır, Hasköy, Elmadağı, Kuzguncuk, Ortaköy, Kuruçeşme, İcadiye Ermeni papaslarının patrikhanede sık sık içtimalar yaparak, din perdesi altında fesat hazırladıkları, Harputtan, Adanadan, Suriyeden vaktiyle Amerikaya hicret etmiş bir takım şüpheli Ermenilerin takım halinde sebepsiz geriye döndükleri zaptiye nezaretince her gün haber alınıyor; saraya ve sair icabeden makamlara bildiriliyordu.

Vükelâ, bu vaziyetten dolayı telâş içinde idiler. Vilâyetlere sıkı tamimler yapıyorlar: «Bazı gûna fesatçıların şu günlerde isyan eylemeleri beklendiğinden, rızay-ı âliye mugayir herhangi bir hâdisenin çıkmasına kat'iyen meydan verilmemesi ve ona göre şimdiden tedbir alınması..» tebliğ ediliyordu.

Valilerle, mutasarrıfların aldıkları bu «tedbirler» de Ermeni marhasasını vilâyet konağına celp ile «nasayih ve vesayâ-i müessirede bulunmak» tan ve Babıâliye: «Saye-i âsayişvaye-i cenab-ı padişahide, vilâyetimiz dahilindeki kâffe-i sunuf-u tebaa arasında edna mertebe âsâr-ı nifak ve şikak bulunmadığı ve bilcümle ahalinin huzur ve sükûn içerisinde iş ve güçleriyle meşgul bulundukları ve hassaten Ermeni tebaa-i sâdıkasının velinimet-i âzamiye kemal-i sıdk-u hulûs ile merbut idigünün marhasa efendi canibinden bizzat ifade kılındığı...» mealinde cevap arzetmekten ibaret kalıyordu.

Ancak tektük bazı hâdiselerden, kül altına sinmiş bir yığın kıvılcımın için için alevlenmek istidadını göstermekte olduğu anlaşılıyordu. Kimisi samimî, kimisi de menfaat icabı olarak ötedenberi Osmanlılığa merbut diye tanınmış kodaman Ermeni tüccarları; komiteciler tarafından, güpegündüz, evlerinde, mağazalarında, yazıhanelerinde tehdit ediliyor, kendilerinden apaçıkçasına «mukaddes maksat» ın tahakkuku için para yardımı isteniyor, vermezlerse, oracıkta öldürülüyorlardı.

Uncıyan Apik namında, bâlâ ricalinden, Ticaret Odası reisi ve orduy-u hümayun erzak müteahhidi olan biri böylece Hınçak komitesi âzaları tarafından katledilmiş, bu cinayet sarayı ve vükelâyı dehşet içinde bırakmıştı.

Türkiyede menfaatleri bulunan ecnebi tebaası akın akın buradan kaçıyorlar, yabancı devlet elçileri Allahın günü saraya, Babıâliye taşınıp, kendi vatandaşlarının ırz, mal, can emniyeti hakkında teminat istiyorlardı. Hünkâr divaneye dönmüş, Sadrazam sersemlemiş, hariciye nazırı şaşırmıştı.

(Devamı var)

TÜRKİYE
VAKIFLAR BANKASI
1958
YILINDA
ÖMÜR BOYUNCA AYLIK GELİR
MESKEN KREDİLERİ
PARA
İKRAMİYELERİ
4 MİLYON
405.000
LİRA
İHAP HULUSİ İSTANBUL

Sahibi :
YUSUF ZİYA ORTAÇ
Yazı işlerini fiilen idare eden :
NEHAR TÜBLEK
Teknik Sekreter :
Selâmi M. YURDATAP
Adres :
Klotfarer Cad. No. 8-10
Daire : 3
Belediye - İstanbul
Telefon: 22 18 11
Abone: Senelik 37.5 lira
Altı aylık 19 lira.
Basıldığı yer :
ERCAN MATBAASI

SALİH TEKCAN

SPUTNİK 31

Yazan-Çizen
YALÇIN ÇETİN

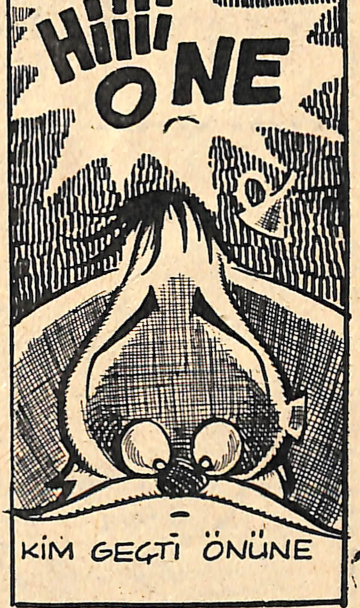
BAY İSA SARI ASLAN

ADRESİNİZİ KAYBETTİM... ÖZÜR DİLERİM ADRESİM AKBABA DIR. SELAMLAR

YALÇIN ÇETİN

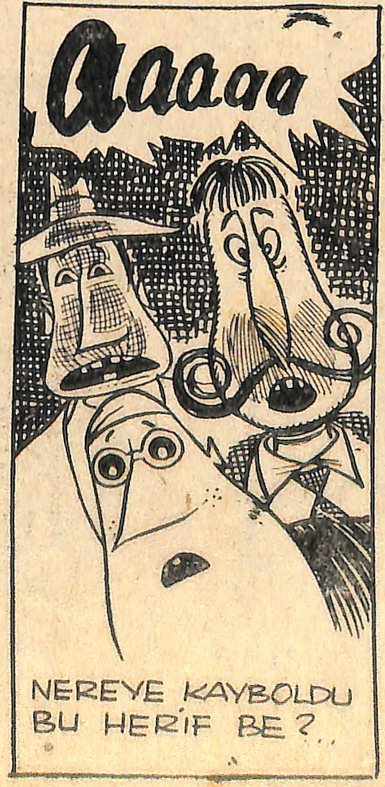

Dünya Karikatürleri

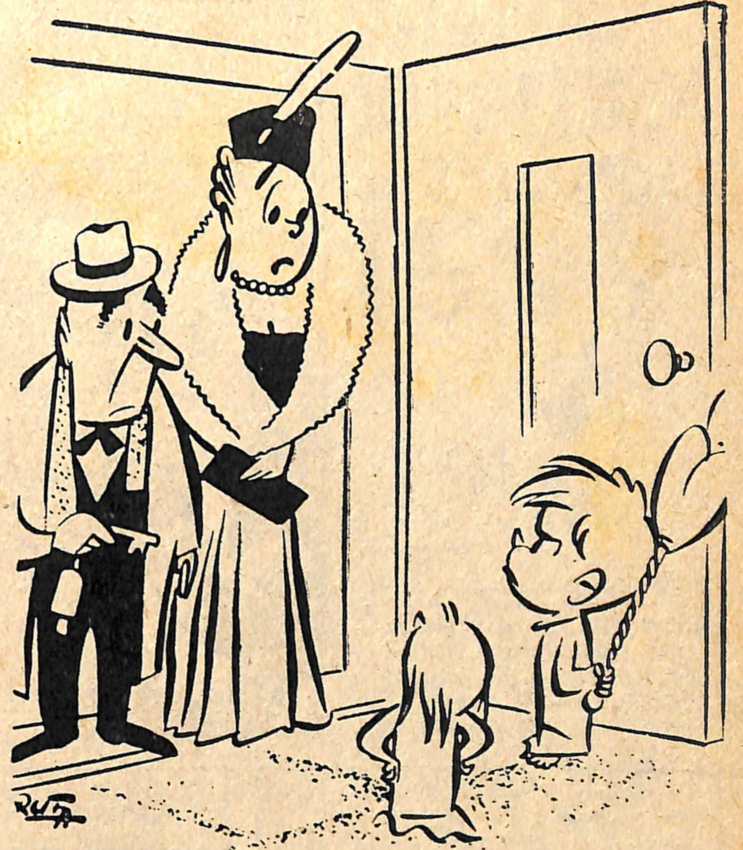
KADIN — TEK ARZUM SENİN GİBİ BİR EV ERKEĞİ OLMAKTIR !..

-İSPANYOL-

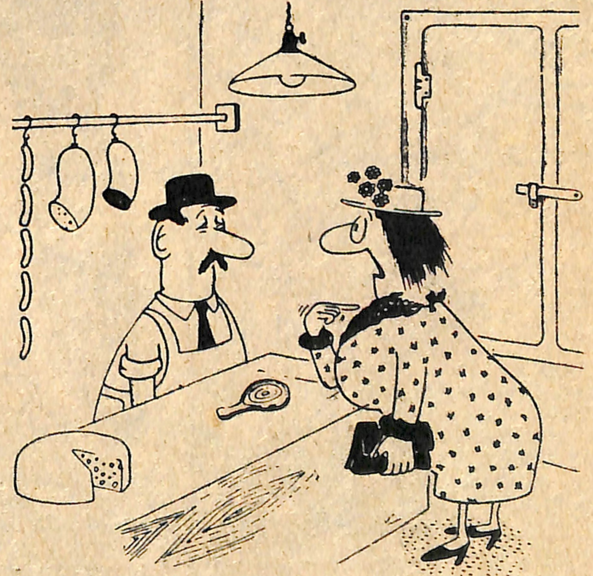
KADIN — NE TUHAF GENÇLER... HEP (YAKALIM MI ?.) DİYORLAR, BİR TANESİ DE (SÖNDÜREYİM Mİ ?.) DEMİYOR !..

-AMERİKAN-

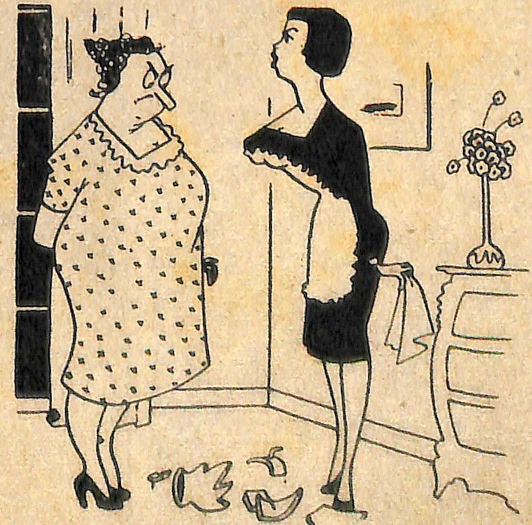
ÇOCUKLAR — MAŞALLAH... BU SAATTE Mİ EVE GELİYORSUNUZ !..

-ALMAN-

— ŞU KÜÇÜCÜK DİLİM BEŞ LİRA HA ?. İNSAF AYOL, BEN SENİN KARINIM !..

-DANİMARKA-

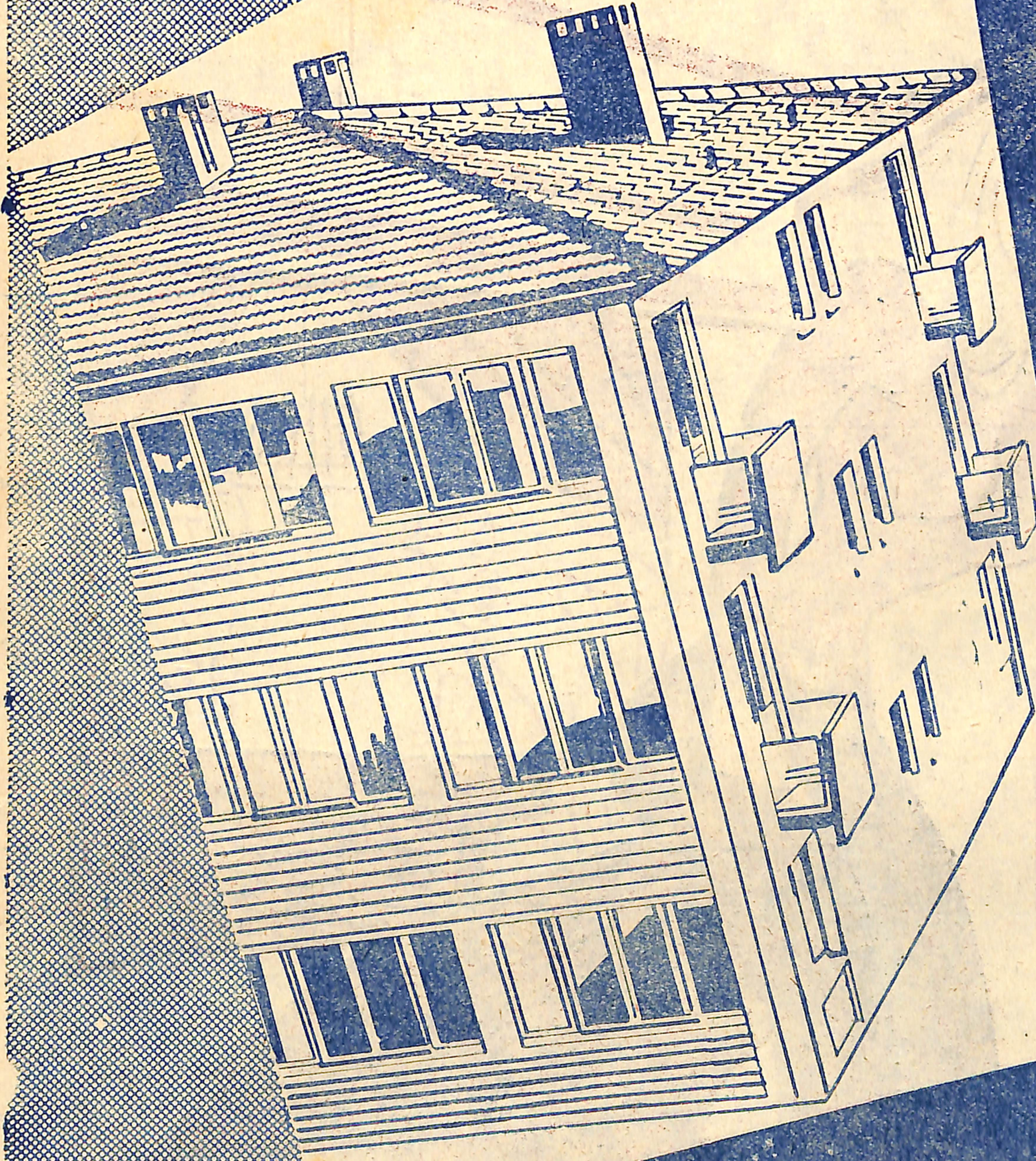

— HAYIR HANIMEFENDİ, YERE DÜŞÜRDÜM SANMAYINIZ, KOCANIZIN KAFASINDA KIRDIM !..

-ARJANTİN-

Sene sonunda 1 çekilişte

20
APARTMAN DAİRESİ
ve
200.000 lira
para ikramiyesi

Son Para Yatırma Günü
29 kasım
CUMA

Çekilişlere girmek için hesabınızda en az 200 lira bulunmalıdır.

YAPI ve KREDİ BANKASI

HER 100 LİRAYA BİR KURA NUMARASI

AKBABA

— Annem balayı seyahatine çıktı. İsterseniz babamı vereyim, konuşun!